

CATEDRA

ISSN 2784 - 0158

ISSN - L 2784 - 0158

Nr. 8 ianuarie-martie 2023

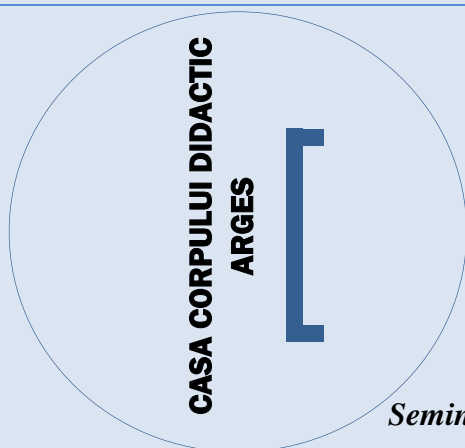
Publicație periodică de informație și cultură - ediție nouă online

Formează-te și vei putea forma!

CUPRINS

CONCURSUL JUDEȚEAN- EMINESCU “SFANTUL PREACURAT AL GHERSULUI ROMANESC”	2
TRECUT, PREZENT SI VIITOR IN SCOALA BIBLIOTECONOMICA ROMANEASCA	7
CARTEA - TRECUT ȘI VIITOR	8
FAMILIA - FACTOR RESPONSABIL ÎN FORMAREA PERSONALITĂȚII MINORULUI	11
JEAN RACINE - MAITRE DE LA TRAGEDIE CLASSIQUE.....	13
ETICA REALIZĂRII UNEI LUCRĂRI DE DISERTAȚIE	14
DIFICULTĂȚI ÎN IDENTIFICAREA ȘI ÎN ANALIZA NUMERALULUI	18
CARTEA ELECTRONICĂ- IMPLICAȚII SOCIOLOGICE	20
PROFESOR FACILITATOR	22
ROLUL CONVERSAȚIEI ÎN ACTIVITATEA DE MENTORAT	24
DE LA ORIENTAREA ȘCOLARĂ ȘI PROFESIONALĂ LA CONSILIEREA ȘI ORIENTAREA CARIEREI	26
PERSPECTIVE SOCIOLOGICE ASUPRA EDUCAȚIEI PERMANENTE	27
BIBLIOTECA IERI ȘI AZI - CARTE TIPĂRITĂ SAU E-BOOK	29
CUM VAD BIBLIOTECA VIITORULUI.....	31
METODA ACȚIONALĂ ÎN EVALUAREA DIDACTICĂ	32
LA LECTURE COMME ÉNONCIATION DANS L’ACCEPTION DE DOMINIQUE MAINGUENEAU	34
BIBLIOTECA IERI ȘI AZI - CARTE TIPARITA SAU E-BOOK	35
ABSENTEISMUL ȘCOLAR	37
BIBLIOTECA IERI ȘI AZI.....	38
PARADOXUL ARGHEZIAN	40
IDENTIFICAREA FACTORILOR CE CONTRIBUIE LA ABANDONUL ȘCOLAR	42
CARACTERISTICILE ACTIVITĂȚILOR ARTISTICO-PLASTICE LA COPIII CU C.E.S.....	43
DASCĂLUL, SCULPTOR DE SUFLETE!	45
STRATEGII DE CUNOAȘTERE ȘI MODELARE A PERSONALITĂȚII ELEVILOR.....	46
VALORIFICAREA LECTURII EXPRESIVE ÎN CADRUL OPȚIONALELOR.....	48
INCLUZIUNEA COPIILOR CU CES – OBIECTIVE, SCOPURI ȘI PRINCIPII.....	49
RANDAMENTUL ȘI REUȘITA ȘCOLARĂ	51
„ZINCA GOLESCU”- EXPERIENȚA DANEZĂ: STEM ȘI LEGO	52
RUBRICA DE CARTE –	54

CONCURSUL JUDEȚEAN- EMINESCU “SFANTUL PREACURAT AL GHERSULUI ROMANESC”

Seminarul Teologic Ortodox „Neagoe-Vodă Basarab” din Curtea de Argeș

De dincolo de calendar, anotimpuri și vârste, Eminescu este steaua noastră solară. Sub aburul versurilor eminesciene, totul arată nobil, sincer și frumos; îl caută poezii și îl iubesc îndrăgostiții de pretutindeni, natura freamătă „la mijloc de codru des” sau pe „lacul codrilor albastru”, se limpezesc aștrii și „scapără”, copiii se copilăresc și bătrânii se înțeleptesc. Poezia lui Eminescu a intrat pentru totdeauna în zestrea cu care venim pe lume și ea ne însoțește până în ultima noastră clipă. Un român poartă toată viața în celulele trupului său spiritual, ritmul și muzicalitatea poeziei eminesciene.

Simpozionul și Concursul Județean Eminescu-„Sfântul preacurat al ghersului românesc”, desfășurat la Seminarul Teologic Ortodox „Neagoe-Vodă Basarab” din Curtea de Argeș a reprezentat o oportunitate în realizarea unui schimb de experiență între cadrele didactice și elevii din județ și, în același timp a contribuit la stimularea și dezvoltarea originalității, a creativității și a deschiderii culturale, la achiziționarea de noi cunoștințe în domeniul literaturii și culturii, la conștientizarea elevilor asupra importanței operei marelui poet și, nu în ultimul rând, la colaborarea între profesorii și elevii din toate școlile partenere, în diverse activități cultural-educative.

În cadrul simpozionului, cadrele didactice s-au reunit în data de 14.01.2023, susținând o serie de prelegeri ce au vizat viața și opera poetului Mihai Eminescu.

- Concursul județean Eminescu-„Sfântul preacurat al ghersului românesc”, s-a desfășurat pe două secțiuni: Creație literară (Eseu, poezie, proză) și Creație plastică vizând diverse **tehnic** (**acuarelă, tempera, cărbune, creion, ceracolor etc, format A3/A4**). Ambele secțiuni au vizat viața și activitatea literară a poetului Mihai Eminescu.

Rezultatele concursului pe secțiuni:

Creație literară:

Eseu - Categoria de vârstă-Liceu

Clasele a XI-a și a XII-a

**Premiul I-Cazacu Andrei –Ștefan -Seminarul Teologic Ortodox,„Neagoe-Vodă Basarab”-
coordonator, prof. Filipoiu Mihaela;**

**Premiul II-Mecu Andeea Nicoleta-Colegiul Național „Vlaicu-Vodă”-coordonator prof. Bucurică
Laura**

**Premiul III - Onea Bianca-Liceul Tehnologic,„Ferdinand I”- coordonator
prof. Șerbănoiu Diana;**

Eseu –Categorii Gimnaziu

Clasele a V-a și a VI-a

Premiul I-Siminea Daria-Școala Gimnazială „Basarab I”- coordonator prof. Eremia Mirela

Premiul II-Florescu Delia -Școala Gimnazială „Basarab I”- coordonator prof. Eremia Mirela

Clasele a VII-a și a VIII-a

Premiul I-Grigorescu Ingrid-Școala Gimnazială „Mircea cel Bătrân” - coordonator

prof. Lupașcu Ionela

Premiul II-Zarioiu Bianca- Școala Gimnazială „Basarab I”-coordonator prof. Eremia Mirela

Creație literară-Liceu

Clasele a X-a și a XI-a

Premiul I -Bănică Georgiana-Liceul Tehnologic „Ferdinand I” - coordonator prof. Sfetcu Mirela

Premiul I-Dobrică Mihaela Carina- Liceul Tehnologic „Ferdinand I”- coordonator prof. Cîrstea Ionica

Creație literară-Gimnaziu

Clasa a V-a

Premiul I-Mitrache Darius Daniel- Școala Gimnazială „Basarab I”- coordonator prof. Iorga Alina

Clasele a VII-a și a VIII-a

Premiul I –Dascălu Eduard Mihai –Ionuț- Școala Gimnazială „Mircea cel Bătrân - coordonator prof. Lupașcu Ionela

Premiul II-Florescu Alexandru- Școala Gimnazială „Basarab I”- coordonator prof. Iorga Alina

Premiul III-Duca Maria Școala Gimnazială „Armand Călinescu”- structura „Vlaicu -Vodă”- coordonator prof. Petrache Diana.

Secțiunea Creație plastică

Categoria gimnaziu

Clasele a V-a și a VI –a:

Premiul I: Olteanu Otilia Ioana-Școala Gimnazială „Basarab I” - coordonator prof. Eremia Mirela

Premiul II:Tote Daria Maria- Școala Gimnazială „Regina Maria” - coordonator prof. Iacobescu Cristina

Clasele a VII a și a VIII a:

Premiul I: Bălășescu Clara- Școala Gimnazială „Basarab I”, coordonator prof. Eremia Mirela

Premiul II:Petrică Alexia Mihaela – Școala Gimnazială „Mircea cel Bătrân” - coordonator prof. Lupașcu Ionela

Categoria Liceu

Clasele a IX a și a X a:

Premiul I: Băținaș Anastasia- Seminarul Teologic Ortodox „Neagoe-Vodă Basarab” - coordonator prof. Mihailescu Cornelia

Premiul II: Mariuț Maria, Seminarul Teologic Ortodox „Neagoe-Vodă Basarab” - coordonator pr. prof. Stancu Sabin

Premiul III: Diaconu Ana-Maria, Seminarul Teologic Ortodox „Neagoe-Vodă Basarab” - coordonator – pr. prof. Dascălu Ovidiu Mențiune: Dumitrescu Filoteea, coordonator pr. prof. Dumitrescu Vasile

Clasele a XI a și a XII a:

Premiul I: Frângescu Adreea, Seminarul Teologic Ortodox „Neagoe-Vodă Basarab” - coordonator prof. Iacobescu Cristina

Premiul II: Joița Robert, Seminarul Teologic Ortodox „Neagoe-Vodă Basarab” - coordonator prof. Retevoi Valentin

Premiul III: Vășfi Filoteea, Seminarul Teologic Ortodox „Neagoe-Vodă Basarab” - coordonator prof. Sorescu Robert

Mențiune: Surpețeanu Mara, Liceul Tehnologic „Ferdinand I”- coordonator prof. Cîrstea Ionica

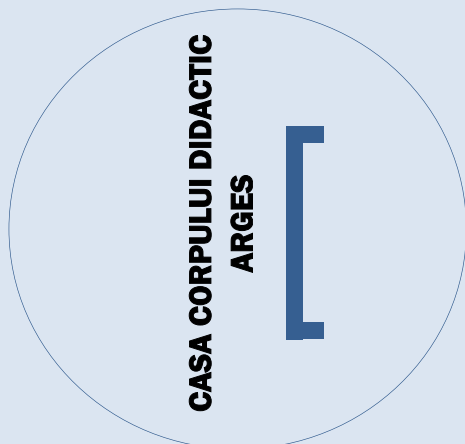
Creație artistică:

Creație literară:

TRECUT, PREZENT SI VIITOR IN SCOALA BIBLIOTECONOMICA ROMANEASCA

*Bibliotecar Bădica Daniela
Liceul Tehnologic „Dimitrie Dima” Pitești*

În țara noastră învățământul superior modern în specialitate biblioteconomică a debutat în 1925, prin deschiderea secției de bibliologie în cadrul Școlii Superioare de Arhivistică și Paleografie din București. În acest mod personalități precum Al. Sadi-Ionescu, N. Georgescu-Tistu, ca și Ioachim Crăciun la Facultatea de Litere și Filozofie din Cluj, au dat viață dezideratului de a asigura în domeniul științei cărții un învățământ de înaltă profesionalitate.

În deceniul al șaselea, printr-o măsură de tip proletcultist, forma superioară de învățământ biblioteconomic a fost desființată, spre a fi cu greu suplinită de Școala Postliceală de Biblioteconomie din București, dar nici această formă de școlarizare a bibliotecarilor nu a fost susținută suficient. Ca urmare, în timp s-a încetățenit încrederea comodă că la locul de muncă instruirea practică a bibliotecarilor cu experiență este suficientă pentru tinerii dornici să îmbrățișeze o profesie exigentă intelectual ca aceasta. Nici ineptia că oricare facultate poate pregăti viitori specialiști în biblioteconomie n-a rămas fără consecințe nocive. Dar în activitatea dintr-o bibliotecă cel mai greu este să înfrunți plafonarea și lipsa entuziasmului la cei de la care cititorul sau „utilizatorul”, cum mai recent este el numit în literatura de specialitate, așteaptă generozitate, creativitate, competență și spirit de inițiativă.

Abia în ultimul deceniu asistăm la o așezare a unor noi pietre de temelie pentru refacerea învățământului superior biblioteconomic românesc. Remarcabile s-au dovedit a fi, spre exemplu, eforturile profesorului Ion Stoica și ale echipei sale de specialiști, formați la Universitatea din București, unde în ultimii ani s-a înființat Secția de bibliologie și știința informării în cadrul Facultății de Litere. La Cluj biblioteconomia figurează la forma învățământului de lungă durată alături de istorie. În centrele universitare din București, Cluj, Sibiu, Târgoviște, Baia Mare, Oradea etc. au fost înființate colegii sau facultăți cu profil biblioteconomic, cărora li se alătură la Sibiu și forme de învățământ deschis și la distanță (IDD) de 4 ani, pentru încă numeroșii bibliotecari lipsiți de studiile teoretice corespunzătoare și cărora, în anii precedenți, li s-a indus ideea greșită că niște cursuri sumare, organizate local sau la centrul de la Bușteni, ar fi mai mult decât suficiente pentru o activitate spirituală de mare răspundere socială ca aceasta. O altă categorie de studenți biblioteconomiști la forma de IDD o constituie candidații lipsiți de mijloace materiale necesare ocupării locurilor cu plată de la cursul de zi al specializării respective, cu o durată de 3 ani.

Considerăm că Legea bibliotecilor, nou apărută, nu precizează suficient de coerent exigențele profesionale solicitate viitorului bibliotecar, exigențe pe care în realitate, el le poate dobândi numai printr-o formare temeinică și sistematică. Ca un element de mare importanță practică, în ultimii patru ani

universitari, au fost școlarizați, la Universitatea „Lucian Blaga” din Sibiu și candidații, care, fără a renunța la locul de muncă ocupat, s-au înscris la forma Învățământului la Distanță, pentru suma de 200 \$, plățibili în 10 rate. În cadrul acordului de colaborare dintre Universitatea „Lucian Blaga” din Sibiu și Universitatea „Michel de Montaigne” din Bordeaux, Franța, este prevăzută și posibilitatea ca studenții români înscriși la IDD să urmeze cursurile colegiului francez partener contra taxei modice de doar 70 \$ anual.

Bibliografie

Alexa, Ioan P., *Bibliotecile publice- de la marginalizare la modernizare*, în *Biblioteca*, nr. 3, 2002, p.78;

Roșca, E., *Biblioteca publică- centru spiritual, cultural științific*, în *Biblioteca*, nr.4, 2001, p.102.

CASA CORPULUI DIDACTIC
ARGES

CARTEA - TRECUT ȘI VIITOR

Bibliotecar, Pandelescu Mariana, Colegiul Național „Zinca Golescu” Pitești
Secretar șef, Firfircă Aurelia, Colegiul Național „Zinca Golescu” Pitești

Cartea, ca suport de scriere, are o istorie veche de 5.000 de ani. De-a lungul ultimelor cinci milenii, omul a căutat și a dezvoltat diverse forme pentru transmiterea informațiilor pe suport de scriere, ajungând de la tăblițele de argilă din Mesopotamia la e-reader-urile și tabletele performante, disponibile astăzi în toate țările civilizate. Istoria cărții se împletește de milenii cu istoria civilizației umane. Suntem obișnuiți cu gândul că omenirea este în continuă schimbare și continuu progres, de aceea suntem acomodați și cu ideea că și acest suport de scriere, cartea, este în proces de modernizare. În ziua de astăzi, există persoane care nu au frecventat niciodată o bibliotecă reală. Și nu au făcut-o pentru că nu i-au interesat cărțile, ci pentru că au găsit un mijloc mai bun și mai comod de a accesa informațiile de care au nevoie: bibliotecile virtuale.

Cartea este considerată, din cele mai vechi timpuri, o modalitate revoluționară de transmitere a informațiilor și a ideilor. Fără existența cărților, omenirea ar fi rămas probabil la stadiul de comunicare prin intermediul picturilor și simbolurilor rupestre sau înscrisurate pe papirusuri. Această modalitate extraordinară de păstrare a informațiilor a fost și este în continuare capabilă să transforme și să surprindă ființa umană în cele mai variate moduri: aceasta poate să ofere învățăminte, cunoștințe, informații, dar poate fi de asemenea generatoare de emoții de toate tipurile. Dă-i unui copil de 7 ani cu potențial cărțile potrivite și, în timp, ar putea revoluționa lumea!

Cărțile pe suport digital au început să joace un rol important în revoluția digitală continuă din mediul informațional. Ele pot fi accesate și multiplicat mai ușor, pot fi stocate într-un spațiu infinit mai mic și sunt mai

disponibile. E-book-urile sunt mai ieftine, deoarece nu necesită costuri de tipărire ca în cazul cărților tradiționale. În majoritatea cazurilor, găsești cărți online gratis, pe când cărțile tipărite aproape întotdeauna îți golesc portofelul. Deși prețul unui e-reader la început este o investiție destul de costisitoare, pe termen lung este profitabilă.

Cartea digitală oferă și rapiditate, căci informația poate fi obținută fără să părăsești biroul. Dacă faci un eseu pe o temă anume, găsești un magazin virtual, cauți online după cuvintele dorite și cumperi cartea. Un alt avantaj este cel pe placul ecologiștilor: cărțile pe suport electronic nu necesită un consum ridicat de resurse: echipament profesional de tipărire, cerneală, hârtie, mâna de lucru. Dacă ești un cititor înrăit, dar dorești să protejezi mediul, poți avea într-un singur dispozitiv o întreagă librărie fără să te simți vinovat.

Desigur că o carte digitală poate fi și piratată mai ușor. De aceea, este nevoie de o protecție mai mare a acesteia. Adepții tradiționaliști afirmă că este greu să iei cu tine într-un mediu lipsit de tehnologie o carte virtuală și aici vorbim și despre persoanele care nu își permit investiția unui computer, laptop sau tabletă.

De, asemenea considerăm că în mediu școlar timpuriu, tot cărțile tradiționale sunt mai potrivite pentru că acestea oferă copilului un suport real, concret, care permite stimularea tuturor simțurilor și care nu se oprește doar la văz, ca în cazul mijloacelor digitale. Mirosul, atingerea texturii, greutatea cărții oferă o mai bună cunoaștere și o mai bună stimulare neurosenzorială. Pozele transpun mai bine acțiunea în sine decât cele din varianta digitală, chiar dacă aceasta are de partea ei Photoshop-ul.

Chiar dacă multă vreme se credea că tehnologiile vor înlocui elementul simbolic al bibliotecii – cartea tipărită –, acum doar foarte

puțini insistă pe această idee. Tehnologiile își au rostul lor, dar nu pot fi un substitut definitiv al cărții și al lecturii. Și una, și alta pot fi practicate cu succes, atât în spațiul virtual, cât și în spațiul fizic, al bibliotecii. Indiferent de evoluția tehnologiilor, bibliotecarul trebuie să rămână în centrul activității bibliotecii.

Steve Coffman consideră că, după 50 de ani de activitate pe piața digitală, bibliotecile au ajuns exact acolo de unde au pornit. Ceea ce continuă să ofere ele sunt spațiile și cărțile fizice, acestea reprezentând încă o atracție. A descoperi cum să exploatăm aceste valori în mediul nou este o sarcină deloc ușoară. Autorul se întreabă dacă nu ar fi înțelept „să lăsăm în pace biblioteca electronică și să ne concentrăm asupra cărților și a spațiilor. S-ar putea ca acestea să definească biblioteca viitorului”.

Identificarea elementului distinctiv al bibliotecii a constituit obiectivul a două mari studii efectuate de *Online Computer Library Center (OCLC)*, *Percepția bibliotecii și a resurselor informaționale* (2005) și *Percepția bibliotecilor: Context și Comunitate* (2010). 70% dintre respondenți, reprezentând toate ariile geografice și toate categoriile de vârstă, asociază biblioteca, în primul rând și mai întâi de toate, cu cărțile. Cuvintele „carte” și „cărți” au fost menționate de 2.152 de ori, cuvântul „informație” – de 291 de ori. Destul de rar apar cuvintele: „acces”, „spațiu fizic”, „bibliotecar”, „biblioteca spațiu pentru informare”. *Cartea, cuvânt și concept*, întrunește deci cele mai multe asocieri cu biblioteca.

Atunci când încearcă să descrie biblioteca sau serviciile oferite de această instituție, bibliotecarii se referă cel mai adesea la încredere, intimitate, informație corectă, informație de calitate, educație, instruire, comunitate, acces. Respondenții studiului însă n-au folosit niciodată cuvintele „încredere”, „informație calitativă”, „intimitate”. Cuvântul „calitate” a fost menționat

de două ori, „educație” de patru ori, „instruire” de nouă ori, „gratuit” de 70 de ori. Această disonanță dintre percepția bibliotecarilor și cea a beneficiarilor bibliotecii se poate explica prin lipsa de educație a utilizatorilor.

Studiul din 2005 a demonstrat că utilizatorii de informații nu sunt conștienți de ceea ce pot oferi în prezent bibliotecile. Cei mai mulți dintre respondenți (58%) nu cunosc faptul că bibliotecile oferă reviste electronice, baze de date online, iar 34% nu cunosc că bibliotecile lor au website-uri. Un nivel scăzut de conștientizare a potențialului bibliotecilor s-a înregistrat și în studiul din anul 2010. Cei mai mulți consumatori de informații nu cunoșteau faptul că bibliotecile oferă baze de date online (56%), cărți electronice (56%), reviste electronice (60%).

De asemenea, un studiu din 2010, realizat de Fundația *Gates*, a arătat că mai mult de 77 de milioane de oameni foloseau bibliotecile pentru a accesa Internetul sau o făceau pentru alte motive: pentru a comunica cu prietenii pe rețelele de socializare sau email, pentru a-și rezolva temele, pentru a completa aplicații pentru joburi, pentru a căuta angajatori sau pentru alte activități ce implică o conexiune la Internet. Mulți dintre aceștia nu aveau acces la Internet decât într-o astfel de bibliotecă publică.

Numeroase dovezi sugerează că zilele accesului la Internet din cadrul librăriilor sunt numărate. O combinație de noi tehnologii, mai accesibile și mai ieftine au început de câțiva ani buni să-și întindă în rol. Potrivit studiului *Pew Survey on Internet & American Life*, în iunie

1995, în perioada în care bibliotecile abia începeau să ofere acces la Internet, doar 10% din utilizatorii americani aveau acces la Internet în spațiile lor private.

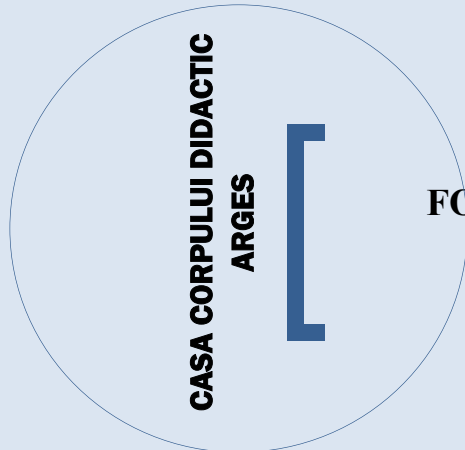
În 2011, procentajele aproape s-au inversat: mai mult de 78% din populația SUA aveau acces la Internet, nu atât de mulți precum cei care dețineau un telefon (94%) sau un televizor (99%), dar direcția în care se îndreptau era evidentă. Asistăm astăzi la achiziționarea din ce în ce mai rapidă a tehnologiilor *smartphone* ceea ce ne permite să afirmăm că oamenii merg pe stradă cu Internetul în buzunar în adevăratul sens al cuvântului.

La ce bun să te mai oprești la o bibliotecă tradițională, când poți să-ți descarci multe dintre cărțile pe care le dorești direct pe telefon?

Există mulți adepți ai bibliotecilor tradiționale, dar există și multe voci care consideră că bibliotecile vor deveni în final spații la care utilizatorii aleg să meargă doar din pură pasiune sau pentru a căuta informații ce nu sunt găsite prin alte mijloace. Însă pentru a nu deveni depășită, este timpul și momentul ca biblioteca să își asume tot mai multe roluri decât cel centru de informare, cultură și cunoaștere și anume centru comunitar, spațiu pentru socializarea membrilor comunității, spațiu pentru instruire pe tot parcursul vieții, loc pentru lectură, suport pentru alfabetizare tehnologică, loc de instruire și dezvoltare pentru copii etc. Bibliotecarii trebuie să se reinventeze, să facă eforturi pentru a-și păstra profesia, pentru a-i asigura un loc în viitor.

Bibliografie:

1. Steve Coffman, *The Decline and Fall of the Library Empire*, <http://www.infotoday.com>
2. *Perceptions of Libraries and Information Resources* (2005), <http://www.oclc.org/reports/2005perceptions.en.html>
3. *Perceptions of Libraries, 2010: Context and Community*, <http://www.oclc.org/reports/2010perceptions.en.html>

FAMILIA - FACTOR RESPONSABIL ÎN FORMAREA PERSONALITĂȚII MINORULUI

Ligia Dușa

Liceul cu Program Sportiv Viitorul Pitești

„Cei care educă copiii sunt demni de mai multă onoare decât cei care le dau viața; de aceea pe lângă viață, dăruieți copiilor și arta de a trai bine, educandu-i.“ (Aristotel)

În orice societate, familia constituie principalul factor al formării și socializării copilului, reprezentând cadrul fundamental în interiorul căruia sunt satisfăcute nevoile sale psihologice și sociale și implicit etapele întregului sau ciclu de creștere și dezvoltare. Ea este primul său intermediar în relațiile cu societatea și tot ea constituie matricea care-i imprimă primele și cele mai importante trăsături caracteriale și morale. Familia exercită cele mai profunde și cele mai persistente influențe în viața copilului, oferindu-i acestuia protecție, afecțiune și modele adecvate de socializare și integrare socială.

Configurația biologică a oricărui individ, dependența de mediu, solicită ca el să se dezvolte într-un anumit sistem socio-cultural, pentru a putea îndeplini cerințele sociale specifice și a asimila valorile unei anumite culturi. Din acest punct de vedere, familia este un sistem social fundamental care mediază între înzestrarea genetică a copilului (capitalul său ereditar) și setul de norme sociale și valori culturale ale societății (moștenirea culturală). Dependența completă a copilului, mai ales în primii săi ani de viață, de părinți și de grupul familial reprezintă o etapă obligatorie a ciclului său de viață, în cursul căreia sunt dobândite principalele motivații și deprinderi ale viitorului adult, care îl va face apt să răspundă cerințelor sociale și să se integreze activ în viața societății căreia îi aparține. Orice experiență de viață, orice reacție afectivă sau comportamentală de mai târziu vor fi resimțite în funcție de bazele socializării oferite de familie.

Acțiunea de modelare a personalității copilului constituie o operă educativă de anvergură care vizează toate direcțiile creșterii și dezvoltării sale: fizică, psihică, afectivă, morală și socială. Rolul părinților în aceasta acțiune are o importanță fundamentală, deoarece niciun copil nu poate fi dirijat și educat decât într-o ambianță caracterizată de dragoste și afectivitate. Relația dintre părinți și copii deține un rol deosebit, atât în fixarea celor mai adecvate deprinderi comportamentale, cât și în asigurarea unei condiții psihologice normale.

Diferite, dar nu divergente, rolurile tatălui și ale mamei trebuie să se completeze reciproc: mama în calitate de animatoare și factor afectiv al căminului, iar tatăl în calitate de factor instrumental, înzestrat cu deplina autoritate. Inversarea rolurilor parentale apare perturbatoare, deoarece nu mai corespunde imaginii ideale pe care copilul și-o face în legătură cu comportamentul și actele obișnuite ale mamei sau tatălui, aceasta fiind o sursă de dificultăți psihologice, care se imprimă și comportamentului ulterior al copilului. Dacă aceste obiective nu sunt îndeplinite procesul educativ este perturbat și implică o serie de sinuoșități.

Astfel, se relevă că simpla existență a unei familii nu este suficientă pentru realizarea unui proces adecvat de dezvoltare a personalității copilului, ci este necesar ca în cadrul familiei funcțiile specifice să fie îndeplinite în mod normal de ambii părinți. O familie normală înseamnă pentru copil un mediu afectiv, un mediu ocrotitor și un mediu eterogen. Cea mai mică tulburare în echilibrul afectiv al părinților provoacă tulburări și în psihicul copiilor. Afectivitatea excesivă din familie este nevitalizantă pentru copil, severitatea provoacă îndepărtare, anxietate și tendințe de eliberare, indiferența este însă cea mai greu de suportat și cu consecințele cele mai evidente privind cerințele de afirmare de sine, foarte importante în constituirea identității. Cercetările psihologice desfășurate asupra perioadei primei copilării au evidențiat că acei copii lipsiți de dragoste maternă devin mai vulnerabili și mai fragili decât cei cărora mama le asigură un suport afectiv adecvat. Relațiile afective stabilite de copil cu membrii familiei sunt esențiale mai ales în prima parte a dezvoltării și procesului de creștere, în absența lor viața relațională fiind profund alterată.

Structura familiei nu implică numai relațiile copilului cu părinții, ci cuprinde și celelalte relații, cu frații sau surorile. Aceasta diversitate de legături conferă familiei calitatea de a fi un mediu eterogen pentru copil, în așa fel încât imaginea complexă oferită de diversitatea raporturilor cu tatăl, mama, fratele sau sora să-i îmbogățească universul de viață și să-i ofere repere selective de orientare și identificare. Varietatea membrilor familiei reprezintă cea mai adecvata condiție educativă, iar absența ei creează o serie de dificultăți procesului de creștere și dezvoltare a copilului.

Fiecare societate încredințează părinților și familiei ca întreg sarcina extrem de importantă de a transmite copiilor norme și reguli morale de conduită și de a asigura internalizarea acestora sub forma de convingeri, atitudini și motivații. În acest sens, pe lângă comunicarea verbală nemijlocită, care determină dezvoltarea unor atitudini și reprezentări corespunzătoare asupra noțiunilor de *bine* și *rău*, comportamentul nemijlocit al părinților, exemplele personale oferite de aceștia marchează semnificativ conduita copilului. Se poate spune că totalitatea manifestărilor comportamentale adecvate ale copilului este dependentă de integralitatea funcționalității familiei, orice conduită morală a copilului depinzând de influențele favorabile exercitate de anturajul sau familial.

Exista însă și situații în care nerealizarea unora dintre funcțiile familiei (în special a celei pedagogico-educative) determină tendințe neconforme cu normele de conduită valorizate pozitiv de societate. În acest caz, copilul manifestă tendințe de marginalizare și devianță (definită ca abatere a comportamentului de la normele și valorile sociale de bază), care au o influență negativă asupra dezvoltării armonioase a personalității. Majoritatea anomaliilor sale psihice, afective sau caracteriale sunt determinate de absența realizării funcțiilor familiei și responsabilității părinților. Din acest punct de vedere, familia reprezintă un fel de *personalitate colectivă*, a cărei armonie sau dizarmonie are rezonanță în structura personalității copilului, în sănătatea și echilibrul său psihic.

„Cel mai important element al muncii noastre este familia. Noi sperăm să creăm o legătură indisolubilă în cadrul familiilor. Familia reprezintă piatra de temelie a întregii noastre afaceri.” (Walt Disney)

Bibliografie

1. Cristea S., *Fundamentele pedagogiei*. Iași, Polirom, 2010;
2. Mitrofan N., *Familia de la A...la Z*. Editura Științifică, București, 1991;
3. Moisin A., *Arta educării copiilor și adolescenților în familie și în școală*. Editura Pedagogică și Didactică, București, 2001;
4. Piaget J., *Judecata morală la copil*. București, E.D.P., 1980.

CASA CORPULUI
DIDACTIC ARGEȘ

JEAN RACINE - MAITRE DE LA TRAGEDIE

CLASSIQUE

*Prof. Drd. Orjanu Maria-Loredana
Liceul Tehnologic Topoloveni*

Jean Racine, dramaturge représentatif français du dix-septième siècle est né le 22 décembre 1639, à Ferté-Milon. Il reçoit son éducation au monastère Port-Royal, étant influencé toute le long de sa vie par le jansenisme- un courant religieux austère, issu du catholicisme. Idées propres au jansenisme comme la predestination absolue, l'homme-victime du destin implacable et la passion-source de malheur.

Lorsque Racine commence sa carrière, la tragédie, originaire de l' Antiquité grecque est un genre très codifié, fondé sur les principes d'Aristote. L'auteur suit les règles aristoteliennes, sans devenir leur esclave. Son oeuvre dramaturgique n'était pas soumise ou étouffée.

Racine respecte la règle de trois unités. L'action commence le matin pour s'achever le soir, en respectant l'unité de temps-l'action ne doit pas excéder vingt-quatre heures. L'action se déroule dans un seul lieu, en fermant les personnages dans le cercle de leurs passions. Le sujet de la pièce est unique et extrême, en respectant l'unité d'action qui exige une seule action.

Les personnages sont nobles et illustres. Le sujet de la pièce suscite la terreur et la pitié, en provoquant la catharsis, purgation de passions.

Le théâtre racinien entraîne deux grands thèmes: l'amour et le pouvoir. L'amour de

personnages peut être unilatéral et violent, possessif et pathologique comme le cas de son héroïne de la tragédie éponyme: Phèdre. Mourir d'aimer devient une réalité et cesse d'être une métaphore. Un autre type d'amour est représenté par l'amour partagé, doux et tendre comme c'est le cas d'Aricie et d'Hippolyte ou de Junie et Britannicus. La fureur et la jalousie d'une amoureuse entre en rivalité avec l'amour réciproque d'un couple.

L'amoureuse qui aime sans être aimée est prête à tout pour la possession de l'être aimé. Il veut être sa félicité où son malheur.

L'amour du pouvoir ravage aussi les personnages raciniens comme Néron où Athalie.

Les plus représentatifs pièces de Jean Racine sont: Phèdre, Andromaque ou Iphigénie. Phèdre a été considéré son chef-d'oeuvre.

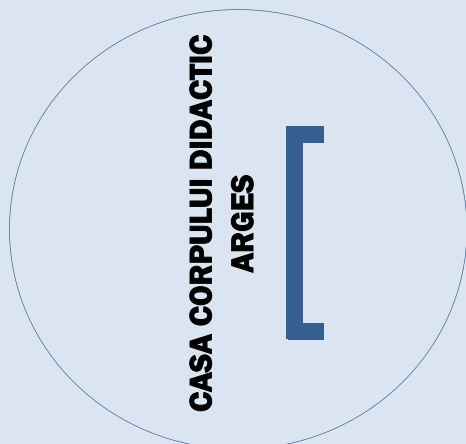
Le sujet de cette pièce de théâtre entraîne une tristesse majestueuse. Phèdre, le personnage principal est la seconde épouse de Thésée. Elle tombe amoureuse du fils de son mari, Hippolyte. Pendant l'absence du roi de Trézène, Oenone lui arrache son secret fatal. Elle la persuade de lui confier son amour à Hippolyte. Entre temps, on entend le bruit de l'arrivée de Thésée, donc la fausse nouvelle de sa mort est démentie. Oenone ne trouve d'autre moyen de sauver la vie de sa maîtresse que d'accuser Hippolyte d'avoir essayé de séduire Phèdre, donc en inversant les rôles. Offensé, Thésée conjure Neptune de lui venger quoique en

réalité Hippolyte était amoureux d'Aricie, une princesse d'une famille ennemie. Un monstre tue l'innocent Hippolyte. Phèdre vient avouer tout, mais en vain: elle tombe empoisonnée au pieds de son époux.

Le dénouement instaure les rapports familiaux et politiques troublés par le jeu de passions.

Bibliographie minimale:

Angela Ion, *Histoire de la littérature française*, Édition didactique et pédagogique, 1982.

ETICA REALIZĂRII UNEI LUCRĂRI DE DISERTAȚIE

Prof. Elena Ștefănică
Colegiul Tehnic Costin D. Nenițescu, Pitești

I. Argument

Absolvenții unei forme de învățământ superior, de nivel licență, master, doctorat etc. trebuie să realizeze o lucrare științifică, numită lucrare de licență, de disertație sau teză de doctorat.

Scopul unui astfel de demers îl reprezintă dovada dobândirii unor competențe necesare accesului pe piața muncii în profesii de o mare complexitate și responsabilitate socială.

În afara acestor obiective profesionale, absolventul unei instituții de învățământ superior trebuie să posede și o anumită structură moral-civică, să manifeste onestitate, perseverență și să respecte deontologia profesională.

Lucrarea de astăzi își propune să definească termenii-cheie, respectiv *etică*, *lucrare de disertație*, *deontologie profesională*, să prezinte principiile de etică pe care trebuie să le respecte procesul de întocmire a unei astfel de lucrare, să enumere și să descrie cele mai frecvente exemple de încălcare a eticii în redactarea lucrărilor de acest gen și să analizeze, succint, consecințele imediate și de durată pentru absolvent ale încălcării eticii în realizarea unei lucrări științifice.

II. Terminologie

Etică derivă dintr-un cuvânt din limba greacă, *ethos*, și înseamnă *datină*, *obicei*. În același timp, este una din principalele ramuri ale filosofiei și se ocupă cu cercetarea problemelor de ordin moral, încercând să livreze răspunsuri la întrebări precum: ce este binele/răul? cum trebuie să ne comportăm?¹

În cadrul economiei acestei lucrări, sensul cuvântului *etică* se referă la ce este legal, dezirabil să se întreprindă în alcătuirea unei lucrări de disertație, astfel încât acest efort de cercetare să se soldeze cu un succes, respectiv, validarea de către coordonatorul științific și de către un consiliu de specialiști în domeniu.

¹ <https://ro.wikipedia.org/wiki/Etic%C4%83>

Conform *Noului dicționar al limbii române*², *lucrarea de disertație* reprezintă o operă științifică, susținută public, pentru obținerea unui grad științific (de doctor în științe). Un alt sens al expresiei este acela de *teză*, expunere în care se tratează o problemă în mod științific, pe baza argumentelor și datelor dobândite prin studiu.

Deontologia profesională reprezintă un cod de conduită care se aplică tuturor celor care practică o anumită profesie, de regulă, obligatorii. Se poate vorbi de deontologia profesiei de jurist, de medic, de avocat, profesor etc. Cuvântul *deontologie* derivă din două cuvinte din limba greacă, respectiv *deontos*, care înseamnă *datorie, obligație*, și *logos*, care înseamnă *știință, descriere*. Astfel, etimologic, *deontologia* este știința care stabilește datoriile, obligațiile într-un anumit domeniu de activitate, în funcție de principii morale.³

III. Principii de etică

Conform *Wikipedia*, principiile etice sunt enunțări specifice ființei umane, care susțin nevoia lui de dezvoltare și de fericire, ele fiind universale și putând fi apreciate în cadrul majorității doctrinelor și religiilor din cuprinsul istoriei umanității.⁴ În aceeași sursă, sunt enumerate ca principii de etică: libertatea, onestitatea, aflate în strânsă legătură cu principiile adevărului, dreptății și integrității morale.⁵ Astfel, absolventul va trebui să aibă libertatea de a-și alege sursele de documentare, care trebuie să fie recente, provenite din studii, statistici etc. a căror valoare științifică este recunoscută la nivel academic, să întreprindă, la rândul său, propriile cercetări, respectând metodologia specifică. În redactarea tezei trebuie să dovedească deținerea tehnicilor de argumentare, de persuasiune, de structurare, astfel încât ipoteza, concluziile, mesajul nou pe care dorește să îl transmită să poată fi receptat cu ușurință, atât în mediul academic, cât și de publicul larg, dacă problema analizată, dezbătută este una cu aplicabilitate socială imediată.

În ceea ce privește onestitatea, autorul disertației trebuie să recunoască, prin mijloacele specifice de citare, preluarea unor idei, concepte, studii etc. de la autori care au manifestat preocupări anterioare pentru aceeași problematică. *Lucrarea care rezultă nu trebuie să fie o compilație a unor idei împrumutate, puse laolaltă, fără un fir roșu, ci o ipoteză ce trebuie demonstrată sau completată. Deci, în acest demers, contribuția originală a absolventului la îmbogățirea domeniului de cercetare este obligatorie.*

Tocmai pentru că și în țara noastră se dorește menținerea unor standarde științifice foarte înalte, care să facă învățământul și cercetarea competitive, într-o lume globală, aflată în permanentă schimbare și adaptare, universitățile au adoptat propriile coduri de etică, aliniindu-se astfel marilor centre universitare ale lumii. În lucrarea *Etica și integritatea academică*, autorii⁶ au identificat trei principii etice fundamentale, propuse în *Codul de etică al Universității din București*, precum autonomia, demnitatea și dreptatea.

IV. Exemple de încălcări ale eticii în alcătuirea unei lucrări de dizertație

² <https://www.dictionarroman.ro/?c=disertatie><https://www.dictionarroman.ro/?c=disertatie>

³ <https://www.thepoc.ro/care-este-diferenta-dintre-etica-si-deontologie/>

⁴ [https://ro.wikipedia.org/wiki/Principiu_\(etic%C4%83\)](https://ro.wikipedia.org/wiki/Principiu_(etic%C4%83))

⁵ Ibidem

⁶ Emanuel Socaciu, Constantin Vică, Emilian Mihailov, Toni Gibea, Valentin Mureșan, Mihaela Constantinescu, *Etica și integritatea academică*, Editura Universității din București, 2018, p.53, apud <https://eticasiintegritate.unibuc.ro/wp-content/uploads/2018/11/Etica-si-integritate-academica.pdf>.

Cu toate aceste preocupări pentru un învățământ superior de calitate, profund inovativ, există și practica superficialității, a căii ușoare pentru obținerea rezultatelor dorite, care conduce, inevitabil, la încălcări ale eticii, inclusiv în rândul absolvenților de învățământ superior.

Cele mai frecvente exemple de încălcare a eticii în procesul de realizare a unei lucrări de disertație sunt: plagiatul și autoplagiatul, într-o societate super informatizată și superconectată, precum cea contemporană.

Plagiatul este, conform documentelor legislative în vigoare din țara noastră, *expunerea într-o operă scrisă sau o comunicare orală, inclusiv în format electronic, a unor texte, expresii, idei, demonstrații, date, ipoteze, teorii, rezultate ori metode științifice extrase din opere scrise, inclusiv în format electronic, ale altor autori, fără a menționa acest lucru și fără a face trimitere la sursele originale*⁷.

Plagiatul poate fi intenționat sau nou. Deși plagiatul în sine reprezintă încălcarea principiului de onestitate, de recunoaștere a dreptului de autor al altei persoane, totuși, cel mai culpabil, la nivel moral, este cel intenționat, urmat de soluții de ascundere, de disimulare a intenției de a alege calea ușoară, de a *împrumuta* rezultatele muncii altora. Totuși, există specialiști în mediul academic care descurajează astfel de practici superficiale. Astfel, două metode de identificare a caracterului intențional al plagiatului sunt prezentate în lucrarea *Deontologie academică, curriculum-cadru*⁸, respectiv preluarea incorectă a parafrăzărilor sau în formulări foarte apropiate (printr-un set de formulări care nu se pot ține minte cu ușurință) și falsă motivație a ignoranței, respectiv *necunoașterea* regulilor de citare, în condițiile în care, în cadrul aceleiași lucrări, există citări corecte din punct de vedere academic.

În ceea ce privește **autoplagiatul**, și acesta o formă de non-etică, poate fi înțeles drept o *expunerea într-o operă scrisă sau o comunicare orală, inclusiv în format electronic, a unor texte, expresii, demonstrații, date, ipoteze, teorii, rezultate ori metode științifice extrase din opere scrise, inclusiv în format electronic, ale aceluiași sau acelorași autori, fără a menționa acest lucru și fără a face trimitere la sursele originale*⁹, poate dintr-o dorință de creștere fals cantitativă a numărului operelor autorului respectiv. Astfel, și autoplagiatul reprezintă o practică indezirabilă pentru un cercetător onest din punct de vedere profesional.

Plagiatul și autoplagiatul au fost și sunt constant interzise, atunci când nu sunt considerate chiar fapte de natură penală¹⁰, fiind practici descurajate în mediul universitar de pretutindeni, inclusiv din România.

O altă provocare pentru un comportament etic, în condițiile de dezvoltare actuală a tehnologiei, o reprezintă copierea ilicită a unor materiale de pe internet de către absolvenții studiilor de licență sau de masterat sau în cumpărarea unor materiale gata elaborate, de pe site-uri specializate, precum *Essay Mills*

⁷ Legea nr. 206/2004, art. 4 alin. (1) lit. d), apud Andrei Avram, Cătălin Berlic, Bogdan Murgescu, Mirela-Luminița Murgescu, Marian Popescu, Cosima Rughiniș, Dumitru Sandu, Emanuel Socaciu, Emilia Șercan, Bogdan Ștefănescu, Simina Elena Tănăsescu, Sanda Voinea Coordonator: Liviu Papadima, *Deontologie academică, curriculum-cadru*, Editura Universității din București, 2018, p.53.

⁸ Op. cit., p.62.

⁹ Ibidem, lit.e.

¹⁰ Art. 310 din Legea educației naționale 1/2011: “Constituie abateri grave de la buna conduită în cercetarea științifică și activitatea universitară : a) plagierea rezultatelor sau publicațiilor altor autori ; b) confecționarea de rezultate sau înlocuirea rezultatelor cu date fictive”, apud Andrei Avram, Cătălin Berlic, Bogdan Murgescu, Mirela-Luminița Murgescu, Marian Popescu, Cosima Rughiniș, Dumitru Sandu, Emanuel Socaciu, Emilia Șercan, Bogdan Ștefănescu, Simina Elena Tănăsescu, Sanda Voinea Coordonator: Liviu Papadima, *Deontologie academică, curriculum-cadru*, Editura Universității din București, 2018, p.39.

(fabrici de lucrări). În fapt, *copy-paste*-ul încalcă drepturile de autor, pe de-o parte, iar pe de altă parte, reprezintă o înșelăciune, pentru că se evită efortul propriu de documentare, de redactare a unei lucrări cu caracter științific, care ar conduce la obținerea unui statut profesional nemeritat, în acest context.

În România, conform *Legii 8/1996*, este considerat autor *persoana fizică sau persoanele fizice care au creat opera*. (art.3, alin.1); *Se prezumă a fi autor, până la proba contrară, persoana sub numele căreia opera a fost adusă pentru prima dată la cunoștință publică*. (art.4, alin.1). Autorul deține drepturi morale asupra operei, care nu pot fi înstrăinate, și drepturi patrimoniale care pot fi înstrăinate¹¹. De aceea, în redactarea propriei lucrări, un absolvent trebuie să respecte drepturile de autor, de proprietate intelectuală, prin citarea corectă sau prin obținerea acordului autorului de a utiliza opera acestuia.

Pentru depistarea eventualelor plagiate, și țara noastră a adoptat programe specializate, prin Ordinul nr.3485 din 24 martie 2016¹², precum: iThenticate (Turnitin) Plagiarism detector + PDAS (Plagiarism Detector Accumulator Server) Safe Assign SEMPLAG Sistemantiplagiat.ro. Deși există, acestea au o serie de limite, depistând doar procentele de similitudine dintre lucrările evaluate și alte opera, care variază de la țară la țară sau de la instituție la instituție etc.

Limitele programelor de verificare electronică sunt prezentate în aceeași operă, menționată mai sus, respectiv *Deontologie academică, curriculum-cadru*¹³: *imposibilitatea identificării preluărilor din texte care nu sunt pe Internet sau în bazele de date accesibile; nu se pot depista preluările din texte redactate în alte limbi; vulnerabilități specifice programelor electronice (virusare, căderi de tensiune etc.)*¹⁴. Așadar, niciun program nu este perfect și de aceea valoarea umană trebuie să primeze în realizarea lucrării proprii.

V. Consecințe ale încălcării eticii

Consecințele încălcării eticii profesionale în alcătuirea lucrărilor de licență/disertație sunt constituite de o serie de sancțiuni prevăzute în *Legea 1/2011, în Statutul personalului didactic - Statutul personalului didactic și de cercetare din învățământul superior*, pentru cadrele didactice coordonatoare, precum și pentru studenți/ masteranzi etc, mergând până la desfacerea contractului de muncă pentru profesori și exmatricularea pentru studenți/ masteranzi/ doctoranzi¹⁵.

În concluzie, alcătuirea unei lucrări științifice de către un absolvent de învățământ superior trebuie să fie o oportunitate de a exersa modalități de cercetare, tehnici de argumentare, documentare și redactare, conform normelor academice. O lucrare de disertație evaluată și validată de specialiști în domeniu va contribui la creșterea stimei de sine a absolventului, îi va consolida încrederea în forțele proprii de a deveni, la rândul său, un profesionist în domeniul pentru care a optat.

¹¹ Andrei Avram, Cătălin Berlic, Bogdan Murgescu, Mirela-Luminița Murgescu, Marian Popescu, Cosima Rughiniș, Dumitru Sandu, Emanuel Socaciu, Emilia Șercan, Bogdan Ștefănescu, Simina Elena Tănăsescu, Sanda Voinea Coordonator: Liviu Papadima, *Deontologie academică, curriculum-cadru*, Editura Universității din București, 2018, p.62.

¹² Ibidem, p.76.

¹³ Ibidem, p.78-79.

¹⁴ Ibidem.

¹⁵ <https://lege5.ro/Gratuit/geztsobvgi/sanctiuni-referitoare-la-incalcarea-eticii-universitare-si-a-bunei-conduite-in-cercetare-lege-1-2011?dp=gq2tomryha2dk>.

În detaliu, aceste sancțiuni sunt stabilite în art. 218-326.

Pentru îndeplinirea tuturor acestor deziderate, pe lângă un efort intelectual asumat și perseverent, absolventul trebuie să manifeste și atitudine morală, de respectare a eticii și deontologiei profesionale specifice.

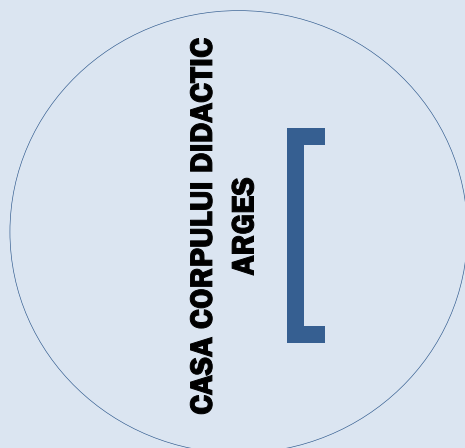
Bibliografie

A. Lucrări științifice

1. Papadima, Liviu (coord.), *Deontologie academică, curriculum-cadru*, Editura Universității din București, 2018;
2. Socaciu, Emanuel; Vică, Constantin; Mihailov, Emilian; Toni, Gibeau; Mureșan, Valentin; Constantinescu, Mihaela, *Etica și integritatea academică*, Editura Universității din București, 2018.

B. Listă site-uri web

- <https://ro.wikipedia.org/wiki/Etic%C4%83>
<https://www.dictionarroman.ro/?c=disertatie>
<https://www.dictionarroman.ro/?c=disertatie>
<https://www.thepoc.ro/care-este-diferenta-dintre-etica-si-deontologie/>
[https://ro.wikipedia.org/wiki/Principiu_\(etic%C4%83\)](https://ro.wikipedia.org/wiki/Principiu_(etic%C4%83))
<https://eticasiintegritate.unibuc.ro/wp-content/uploads/2018/11/Etica-si-integritate-academica.pdf>
<https://lege5.ro/Gratuit/geztsobvgy/sanctiuni-referitoare-la-incalcarea-eticii-universitare-si-a-bunei-conduite-in-cercetare-lege-1-2011?dp=gq2tomryha2dk>

DIFICULTĂȚI ÎN IDENTIFICAREA ȘI ÎN ANALIZA NUMERALULUI

Prof. Germaine Pană
Colegiul Național Alexandru Odobescu, Pitești
Prof. Narcisa Șuțan
Colegiul Național Zinca Golescu, Pitești

Una dintre cele mai dificile părți de vorbire din morfologia limbii române este numeralul. Deși este o parte de vorbire nominală, totuși ea prezintă niște particularități care pun în dificultate și elevul, dar și profesorul. Una dintre probleme o reprezintă faptul că numerele sunt infinite, dar limbajul nu. Pornind de la definiție aflăm

că numeralul este partea de vorbire care arată numărul sau ordinea obiectelor într-o serie numerică. Ele pot fi: *cardinale* și *ordinale*. În funcție de această clasificare, gramatica tradițională identifica opt tipuri de numeral, șase cardinale și două ordinale:

Numerale cardinale sunt: numeralul cardinal propriu-zis (*unu, cincisprezece, o sută douăzeci și trei etc.*), numeralul colectiv (*amândoi, tustrei, câteșitrele, câteșipatru, toți o sută douăzeci și cinci etc.*), numeralul fracționar (*un sfert, două treimi, patru cincimi, a treia parte, de trei ori mai puțin etc.*), numeralul distributiv (*câte doi, câte patru, doi câte doi etc.*), numeralul iterativ (de repetare) cunoscut și ca adverbial (*o dată, de două ori, de câte două ori etc.*). Numeralele ordinale sunt: numeralul ordinal propriu-zis (*întâiul/-a, primul/-a, prim, dintâiul/-a, al doilea/a doua, al treilea/a treia, al*

patrulea/a patra etc.) și numeralul adverbial (*prima dată, prima oară, a doua oară etc.*).

O primă dificultate pentru elevi o reprezintă confuzia între numeralul cardinal iterativ și cel ordinal adverbial. Din punct de vedere semantic, sunt sinonime, dar formal sunt diferite. Manualele tradiționale nu le diferențiază, astfel că elevii nu pot identifica de fiecare dată numeralul adverbial într-un text. O altă dificultate o reprezintă categoria gramaticală a numărului în analiza numeralului. Deși elevii știu că „numeralul nu are număr”, totuși apar situații greu de rezolvat. În exemplul *A primit sume întreite pentru munca depusă*, numeralul cu valoare adjectivală este la plural.

O încercare de rezolvare a problemei numeralului o găsim în gramaticile noi. Conform lucrărilor recente, singurele numere sunt cel *cardinal* și cel *ordinal*. Celelalte (*multiplicative, fracționare, adverbiale, distributive, colective*) au fost încadrate la alte părți de vorbire. Multiplicativele arată în ce proporție crește o cantitate sau o calitate și sunt încadrate la *adjective* (participiale sau nu), pentru că au comportament

adjectival: *îndoit, îndoită, îndoiti, îndoite* sau *dublu, dublă, dubli, duble*. Unele au sinonime neologice: *îndoit - dublu, întreit - triplu, împătrit - cvadruplu*. În comunicare, multiplicativele au mai multe valori: *adjectivală* (*El a cumpărat o cantitate dublă.*), *adverbială* (*Muncește întreit.*), iar uneori se pot *substantiviza* (*Dublul lui șase este doisprezece.*). Fracționarele sunt *substantive feminine* (derivate de la numerele cardinale cu sufixul *-ime*), pentru că flexionează în funcție de număr (*o optime - două optimi*). Denumind o fracție, ele pot avea și alte forme (*sfert, jumătate, sutime, miime*) se pot articula și pot primi adjective și funcții sintactice la fel ca substantivele: *În coș erau niște sferturi de pâine. Adverbialele* arată de câte ori se îndeplinește o acțiune sau în ce proporție se găsește o calitate sau o cantitate a unui obiect. Acestea pot fi cardinale (*o dată, de două ori, de zece ori*) și ordinale (*a doua oară, a treia oară, a mia oară*). Adverbialele sunt, de fapt, *locuțiuni adverbiale* pentru că nu au nicio categorie gramaticală nominală (gen, număr, caz), au doar *valoare adverbială* cu funcții sintactice de circumstanțiale: *A văzut reclama de șapte ori/a șaptea oară. Distributivele* sunt *construcții speciale* alcătuite din adverbul *câte* și numeral cardinal: *câte doi, câte patru*. Ele exprimă repartizarea și gruparea numerică a obiectelor. Uneori se repetă numeralul cardinal: *doi câte doi, trei câte trei* etc. Distributivele au *valoare adjectivală* când determină un substantiv (*Mersul doi câte doi arată organizare.*) și *valoare adverbială* când determină un verb (*Ne-am grupat câte trei ca să terminăm mai repede*). Colectivele sunt și ele *construcții speciale* alcătuite din adjectivul *toți/toate* și un numeral cardinal (*toți cinci*). Colectivele *amândoi, ambii, tustrei, câteșipatru* sunt *pronume* și *adjective pronominale nehotărâte*, deoarece se comportă ca acestea.

O altă particularitate care pune probleme în analiza numeralului este formarea cazurilor dativ și genitiv. Spre deosebire de celelalte părți de vorbire, pentru **genitiv** se folosește prepoziția *a*: (*Am corectat lucrările a doi dintre ei.*), iar pentru **dativ**, prepoziția *la* (*Am oferit dat notă la trei dintre elevi.*) Dacă sunt folosite alte prepoziții care cer cazurile genitiv sau dativ, între ele și numeral se pune prepoziția *a*: *Am realizat prezentări asupra a cinci dintre aceste romane.* (G)/*Am terminat datorită a doi dintre colegii mei.* (D) Dacă numeralul e precedat de articolul demonstrativ *celor*, acesta preia mărcile cazurilor genitiv și dativ: *Am făcut referate asupra celor trei dintre lucrările importante.* (G)/*Am reușit datorită celor doi dintre prietenii mei.* (D)

O modificare față de gramatica tradițională o reprezintă următoarea situație: în structurile *A convins nouăsprezece copii.* și *A*

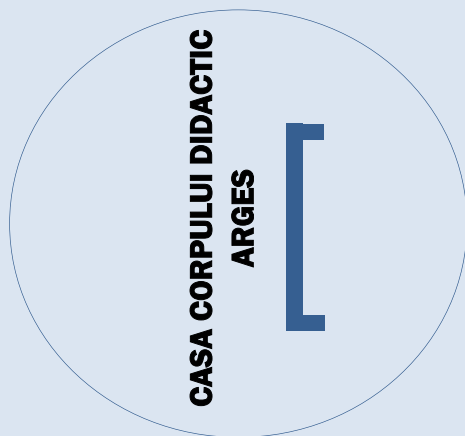
convins douăzeci de copii, ambele numerale au valoare adjectivală, *de* fiind prepoziție-conector care nu cere un anumit caz substantivului următor. *Aproximarea* la numeral se realizează prin *lipsă* (*sub 20, mai puțin de 30*), *circumscrisă* (*circa/cam 20, vreo 10, aproximativ 30*), *adăugare* (*peste 20*), *limitată* (*între 20 și 30, 20–30*), cu adverbe de aproximare și prepoziții. Apare și *periodicitatea* (*din*

cinci în cinci) specifică tot numeralului. Trei observații trebuie aduse în discuție aici, pentru clarificare: Situația lui *unu* care este numeral, se scrie fără *-l* și nu trebuie confundat cu pronumele nehotărât *unul*: *Unul a cântat, celălalt nu*. De asemenea, *un* poate fi *articol nehotărât* (*un om*), *numeral cardinal cu valoare adjectivală* (*Un elev scrie, doi citesc.*) sau *adjectiv pronominal nehotărât* (*Un coleg mă ajută, celălalt mă sabotează.*). A treia observație se referă la cuvintele *zece, o sută, o mie, un milion* care sunt *numerale* pentru că exprimă un număr (*zece cărți, o sută de flori etc.*). Dar cuvintele *zeci, sute, mii, milioane*, exprimând o mulțime, sunt *substantive*, se pot articula, au gen (feminin) și număr.

Concluzionând, putem spune, că noua gramatică reușește să clarifice anumite aspecte legate de numeral, însă această parte de vorbire încă pune elevii în dificultate atât în ceea ce privește identificarea, cât și în ceea ce privește analiza.

Bibliografie:

1. Dindelegan Pană, Gabriela (coord), *Gramatica limbii române pentru gimnaziu*, Editura Univers Enciclopedic Gold, 2019.
2. *** *Gramatica limbii române* (ediție revizuită), Editura Academia Română, Institutul de Lingvistică „Jorgu Iordan - Alexandru Rosetti”, 2008.
3. *** *Dicționarul explicativ al limbii române*, Editura Univers Enciclopedic Gold, 2016.
4. *** *Dicționarul ortografic, ortoepic și morfologic al limbii române*, Ediția a III-a, Editura Univers Enciclopedic Gold, 2021.

CARTEA ELECTRONICĂ- IMPLICAȚII SOCIOLOGICE

Bibliotecar Buligai Anișoara, Liceul de Arte Dinu Lipatti, Pitești
Profesor Vlădău Violeta, Liceul de Arte Dinu Lipatti, Pitești

Hârtia electronică a venit să-i mulțumească pe cei care vor să citească, dar nu pot să se plimbe cu o carte după ei. Hârtia electronică poate stoca atâtea informații câte dorim într-un singur loc, asta ca să nu pierdem ceva ce ne-ar putea trebui mai târziu sau ca să nu stăm să căutam minute în șir. Ca urmare a dezvoltării sistemelor informatice și a apariției atâtor calculatoare personale în foarte multe din casele oamenilor, s-a dezvoltat o altă ramură a hârtiei electronice, și anume E-book. E-book-ul este în traducere cartea electronică. Cartea electronică este în momentul actual modalitatea prin care se pot păstra cele mai vechi cărți, este cel mai bun mijloc prin care o carte rară poate fi multiplicată, fără a fi necesară tipărirea acesteia în mai multe exemplare.

Cartea electronică reprezintă versiunea electronică a unei cărți tipărite care se poate citi pe monitorul unui calculator sau pe alte dispozitive portabile de lectură. Cărțile electronice sunt pur și simplu cărți, doar că *arată* altfel decât am fost noi obișnuiți. Informația poate fi stocată pe diferite medii de stocare sau poate fi transmisă prin mijloace electronice (Internet). Așa cum pentru cartea tipărită suportul îl reprezintă hârtia, cartea electronică are nevoie de un hardware pentru a fi *citită*.

Dacă vrem să vorbim despre impactul pe care cartea electronică îl are asupra societății trebuie întâi să avem în vedere faptul că odată cu apariția cărții electronice oamenii nu mai frecventează bibliotecile, aceste începând să își piardă din utilizatori. În discuția despre implicațiile sociologice pe care le are cartea electronică în viața noastră trebuie ne referim în primul rând la avantajele și dezavantajele pe care ni le oferă cartea electronică. Voi încerca să vorbesc despre acest lucru.

Avantajele unei e-cărți sunt cel puțin trei: după apariție pot fi făcute modificări fără retragerea tirajului, stocul nu se poate epuiza, timpul scurs de la încheierea scrierii și până la apariție este foarte scurt. Este disponibilă pentru un număr infinit de cititori, este cartea care poate fi citită ușor și care poate avea parte de o prezentare grafică net superioară unui tipar clasic. Cartea electronică este cartea care nu mai trebuie cumpărată, căutată între rafturi, sau care nu poate fi citită pentru că este împrumutată de către altcineva. Ea poate fi citită de un număr infinit de persoane simultan, și aceasta pentru că poate exista pe calculatorul fiecărei persoane. În cazul cărții electronice nu există exemplare pierdute, iar publicul are la dispoziție un număr nelimitat de exemplare și nu poate fi afectată nici de intemperii sau dăunători.

Acum, pe un laptop poți purta cu tine nu una, ci sute de cărți și articole, o adevărată bibliotecă, iar prin Internet ai acces la câte cărți electronice vrei.

Dintre alte avantaje trebuie amintit că datorită cheltuielilor foarte mici de producție vor fi reduse consumurile de masă lemnoasă și, astfel, pădurile vor fi protejate. Acest lucru reprezintă o mare speranță pentru protejarea mediului.

Apariția cărții electronice, este considerată de unii a fi cea mai mare schimbare în domeniul editorial de la Gutenberg încoace.

Dar cărțile electronice au însă marele dezavantaj că nu le poți răsfoi seara în pat, iar cu computerul în brațe nu poți adormi.

Statul cu ochii în calculator pentru a citi o carte electronică nu este tocmai cel mai sănătos lucru din lume. Mulți oameni urăsc să citească de pe Internet sau de pe calculator. Ei vor ceva tangibil, ca să poată citi în autobuz, când bea o cafea, când călătoresc etc. Foarte mulți cititori au o relație specială cu cartea, vor s-o țină de cot și să simtă filele între degete. Pentru ei, ecranul unui computer depersonalizează și sterilizează actul lecturii, anulează plăcerea textului. Sunt oameni care simt nevoia să pipăie, să miroasă și să simtă pagina. Sunt oameni care nu cred că există sau va exista vreodată ceva care să înlocuiască, afectiv, mirosul unei cărți, fie că este vorba despre o carte nouă, fie de una de anticariat, indiferent cât de comode și de inteligente vor fi noile suporturi de lectură.

Este e-book-ul cartea viitorului, viitorul format al literaturii, care nu va mai trebui să ocupe spații imense de depozitare sau nu va mai cere condiții speciale pentru a nu se deteriora hârtia scrisă? A prezice viitorul industriei cărții e dificil.

Bibliografie

1. Banciu, Doina, *Cartea electronică*, Editura Ager, București, 2001;
2. Regneală, Mircea, *Studii de bibliologie*, Editura Ex Ponto, Constanța, 2001.

**CASA CORPULUI
DIDACTIC ARGEȘ**

PROFESOR FACILITATOR

Prof. Bădîrcea Nicusor
Liceul cu Program Sportiv Viitorul Pitești

Școala este cea mai importantă instituție de cultură și educație, principalul pilon pe care se structurează caracterul viitorului om. Profesorul facilitator colaborează la formarea acesteia, găsește împreună cele mai bune criterii și metode în toate școlile. A forma oameni înseamnă a forma caractere, a modela conștiințe. Materialul uman este cel mai greu de modelat. A lucra cu omul înseamnă a lucra cu sufletul și cu mintea lui, dar și a lupta cu moștenirea ereditară nonconformistă. Modelarea minții cere timp, efort, răbdare și perseverență. Fiecare este un unicat, pe care trebuie să-l înveți să se integreze în societate, acolo unde se potrivește cel mai bine. Modelarea caracterelor cere oameni de caracter.

Nu poți educa un om dacă nu ești tu însuși educat, iar educația nu se poate face cu calculatorul. Trebuie mult suflet, înțelegere, bunăvoință și răbdare, ceea ce o mașină nu are. Dacă instruirea nu trece prin inimă este seacă, fără putere, neproductivă este ca memorarea fără logică. Diferența între tocilar și elevul inteligent este că primul doar memorează, iar celălalt gândește și simte ceea ce citește, dar gândește și la ce-i poate fi de folos ceea ce a citit.

Fiecare om are un talent, doar că unii au norocul să-l descopere, iar alții nu. Asta ar trebui să facă școala, în special profesorul, indiferent de timp și loc, să fie „lumânarea”

care să ardă veșnic, pentru a arăta fiecărui copil calea de urmat în viață, iar sfătuitorul său să fie dascălul.

Profesorul trebuie să evolueze de la tipul autoritar, birocratic, la cel modern, în care singura autoritate să fie profesionalismul, deciziile să fie luate în comun, elevii să fie stimulați să participe la decizii, pentru a-i forma în consens cu cerințele viitorului.

Atunci când profesorul are un comportament dezirabil, facilitator, atunci când empatizează și comunică cu elevii rezultatele elevilor vor fi mult mai bune, iar această relație profesor-elev va contribui la aceste rezultate. Singurul risc care ar putea să împiedice profesorul facilitator la atingerea obiectivelor ar putea fi în primă fază un eventual comportament indezirabil din partea unor elevi mai rebeli. Dar cred că datorită manierei profesorului de a aborda această problemă și a modului său de a acționa este posibilă rezolvarea prin găsirea unei soluții optime.

Este foarte important ca profesorul să-i ajute într-un mod cât mai corespunzător, facilitator, relaxant pe elevi, nu manipulându-i sau inhibându-i. Comportamentul eficient al profesorilor este legat de înțelegerea față de semenii. Așa cum recomandă și Garden, profesorul trebuie să fie deschis și preocupat de problemele elevilor, să fie atent cu elevii

menținându-le și încurajându-le în același timp individualitatea.

Profesorul nu are doar rolul de facilitator, ci și de comunicator, colaborator implicând activ pe cel ce învață. Se pot utiliza metode ca: observația, munca independentă, experimentul, simularea, problematizarea, jocul de rol, exercițiul discuțiile în grup care stimulează gândirea critică, învățarea prin proiecte, studiul de caz, brainstormingul etc. Aceste metode se caracterizează prin faptul că:

- sunt centrate pe elev și pe activitate;
- pun accent pe dezvoltarea gândirii, formarea aptitudinilor și a deprinderilor;
- încurajează participarea elevilor, creativitatea, inițiativele;
- determină un parteneriat profesor – elev;
- au un puternic accent formativ, nu informativ;
- presupun folosirea unui limbaj simplu, accesibil;
- adaptează metodele de lucru la nivelul clasei.

Atmosfera creată în clasă de către profesor constituie un factor care influențează comportamentul de învățare al elevului, înlesnește procesul educativ. Instaurarea unui climat favorabil unei conlucrări fructuoase între profesor și elevi, a unui climat caracterizat printr-o tonalitate afectivă, pozitivă, de exigență și înțelegere, de responsabilitate asumată, reprezintă o condiție principală ce trebuie realizată în lecție. Profesorul trebuie să

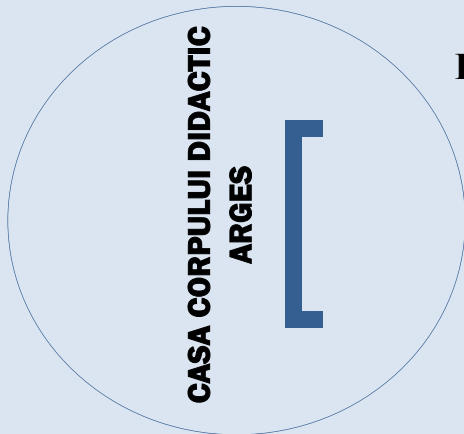
ofere posibilitatea elevilor de a-și spune părerea într-o atmosferă neautoritară, promovând o atitudine deschisă, prietenoasă, elastică, pozitivă și receptivă, apreciind ideile bune. El îngăduie elevului să-și manifeste curiozitatea, indecizia, interesul pentru schimbul de informații.

Climatul spornic de lucru este facilitat de faptul că profesorul tratează de fiecare dată întrebările elevilor cu interes, respectă opiniile celorlalți, întărește constant convingerea elevilor că pot emite idei valoroase, antrenându-i în procesul de evaluare, comunicându-le criteriile de evaluare și oferindu-le timpul necesar exersării propriilor capacități. Pentru a stimula, a facilita activismul și creativitatea elevului, profesorul însuși trebuie să fie un tip creativ și activ, să manifeste un comportament și o atitudine pozitivă în acest sens.

Instruirea interactivă redimensionează rolurile și ipostazele cadrului didactic. Transmiterea de informații nu trebuie să constituie ținta profesorului, nu este important „*un cap bine umplut, ci un cap bine făcut*”. Acesta trebuie să creeze oferte de stimulare și de diferențiere a propriilor structuri cognitive ale elevului, structuri cognitive construite și angajate în cadrul procesului de învățământ, în spiritul paradigmei curriculumului prin activități de instruire, proiectare simultan la nivelul interdependențelor dintre acțiunile de predare-învățare-evaluare.

Bibliografie:

Phil Beadle, *Cum sa predai. Strategii didactice*, Editura Didactică Publishing House, București, 2020.

ROLUL CONVERSAȚIEI ÎN ACTIVITATEA DE MENTORAT

prof. Maier Arnold
Colegiul Național „Kölcsey Ferenc” Satu Mare

Conversația, ca metodă didactică, este întâlnită în lucrările de specialitate și sub denumirea de *convorbire*, *discuție*, *dialog* didactic sau *metoda interogativă*. Ea este una din metodele fundamentale utilizate în procesul de predare-învățare și constă în dialogul dintre profesor și practicanți/studenți prin care profesorul, formulând succesiv întrebări, stimulează gândirea practicanților în vederea însușirii de cunoștințe noi sau în vederea fixării, adâncirii, sistematizării și verificării cunoștințelor.

Metodele bazate pe conversație transformă practicantul, mai precis cunoștințele sale, în proprie sursă de informație, apelând la cunoștințele anterioare, reorganizate sau la experiența proprie de viață pentru a sonda realitatea și a descoperi adevăruri noi," cunoștințe provenind din alte cunoștințe. De regulă, conversația este condusă de profesor, prin întrebările pe care le formulează și le adresează practicanților. Tot la fel de bine, practicanții pot să-și adreseze reciproc întrebări, se pot lansa în dezbateri, pot explora împreună necunoscutul. Mai rar, ei adresează profesorului întrebări cu scopul verificării și clarificării cunoștințelor proprii, al dezvăluirii unor aspecte neînțelese, al confirmării sau infirmării unor ipoteze proprii în acest dialog. Profesorul este un îndrumător al căutărilor personale ale practicanților, și nu transmite propriu-zis cunoștințe, ci ajută practicantul să facă un sondaj în propria memorie, imaginație fie să aprofundeze, să clarifice, să reorganizeze propriile informații pentru a ajunge la concluzii, la adevăruri noi sau la alte modalități de descoperire a realității.

În esență, conversația este o succesiune logică și psihologică de întrebări și răspunsuri care au rolul de a dirija activitatea intelectuală a practicantului în scopul asimilării de noi cunoștințe sau pentru consolidarea, sistematizarea, aprofundarea cunoștințelor învățate anterior. Desigur, conversația poate fi folosită și în scopul evaluării nivelului și calității cunoștințelor asimilate de practicanți. În oricare dintre aceste ipostaze, problema centrală a metodelor bazate pe conversație o constituie elaborarea întrebărilor, ordonarea acestora într-o succesiune care să angajeze operațiile gândirii și imaginației să activeze procesele memoriei logice, să stimuleze creativitatea.

Conversația este o metodă de învățământ larg utilizată, fiind prezentă practic în majoritatea tipurilor de lecții și în cea mai mare parte a strategiilor de predare și învățare, precum și în evaluare. Conversația apare atât ca o metodă de sine stătătoare, cât și ca o tehnică sau ca un procedeu al altor metode. Astfel, conversația este una din tehnicile recomandate pentru dinamizarea și activizarea prelegerii (expunerii), este procedeu principal al tehnicilor bazate pe dezbateri de grup, este metoda centrală în cadrul strategiilor de predare-învățare prin descoperire și prin problematizare. Conversația este, de asemenea, metoda principală în evaluarea (examinarea) orală a practicanților. Această varietate de ipostaze ale conversației generează, desigur, și o mare varietate a formelor de conversație.

Dacă vom lua în considerare criteriul *demersului cognitiv* declanșat și susținut prin conversație, atunci se pot identifica două forme

principale: conversația *structurată* și conversația *euristică*.

1. **Conversația structurată**, numită de unii autori *conversație catehetică*, presupune formularea întrebărilor care solicită răspunsuri reproductivă riguroase, de enunțare, enumerare sau descriere. Astfel se solicită reproducerea definițiilor a clasificărilor, enumerarea datelor și evenimentelor, desenarea componentelor obiectelor sau fenomenelor, enunțarea particularităților acestora.

Firește, conversația structurată nu înlătură creativitatea, descoperirea sau manifestarea originalității practicantilor, dar prin tipul și conținutul întrebărilor, prin natura cunoștințelor nredate. învățate sau evaluate si prin natura finalităților urmărite, conversația structurată impune rigoare, precizie, sistematizare atât în formularea întrebărilor de către profesor, cât și în formularea răspunsurilor de către practicanți. Deși este deseori criticată, imputându-i-se mai ales dezavantajul că solicită în exces gândirea reproductivă și memoria mecanică, conversația structurată este o formă necesară de conversație pentru acele obiective și conținuturi ce vizează învățarea riguroasă.

Ea este, de asemenea, o formă necesară de conversație în verificarea și evaluarea nivelului și calității cunoștințelor dobândite de practicanți în procesul de învățământ.

2. **Conversația euristică**, cunoscută și sub numele de *conversație socratică*, este o metodă a dialogului deschis între profesor și practicanți, care urmărește antrenarea practicantilor în procesul de descoperire a noi cunoștințe, a noi aplicații ale cunoștințelor învățate, a noi perspective de abordare a acestor cunoștințe.

În esență, conversația euristică este o metodă prin care profesorul, folosindu-se de o succesiune de întrebări puse cu abilitate și în alternanță cu răspunsurile primite de la practicanți, orientează activitatea intelectuală a practicantilor în sensul unei investigații în sfera cunoștințelor pe care ei le dețin cu scopul de a descoperi noi cunoștințe. Prin

Bibliografie:

- Mușata Bocos, Miron Ionescu, (2009), *Tratat de didactică modernă*, Editura Paralela 45, Pitești
 St. Buzărnescu, (1999), *Sociologia civilizației tehnologice*, Editura Polirom, Iași
 Mihai Dinu, (2000), *Comunicarea repere fundamentale*, Editura Algos, București
 Alex Mucchielli, (2008), *Arta de a comunica. Metode, forme și psihologia situațiilor de comunicare*, Editura Polirom, Iași

conversație euristică, practicanții sunt puși în situația să sondeze propriul univers cognitiv, să facă asociații, să stabilească noi relații între cunoștințe, să propună noi soluții sau noi aplicații ale algoritmilor învățați. Printr-un demers de gândire inductivă sau/și deductivă, călăuziți de întrebările profesorului, practicanții pot ajunge la sesizarea relațiilor cauzale, a trăsăturilor caracteristice, la formularea unor concluzii și generalizări, pot să desprindă și să formuleze logic o regulă (gramaticală, aritmetică), să elaboreze o definiție sau o noțiune, să desprindă învățăminte noi etc. Caracterul euristic al conversației se referă la două aspecte:

a) în primul rând, conversația este euristică în sensul că *nu prescrie o schemă obligatorie de întrebări și răspunsuri*, planul sau ghidul de conversație are un caracter orientativ, adaptabil la context, fiecare nouă întrebare rezultând și din răspunsurile date de practicanți la întrebările anterioare, iar fiecare răspuns putând să fie generator de noi întrebări. Relația profesor-practicanți este mai dinamică, profesorul nu impune, ci orientează, stimulează și participă, alături de practicanți, la procesul de descoperire. Practicanții pot ei înșiși să pună întrebări, să ridice probleme și chiar să imprime un anumit curs conversației.

b) în al doilea rând, conversația este euristică în sensul că urmărește declanșarea și susținerea unui *demers cognitiv creativ și exploratoriu*, favorizează producția divergentă de idei (în sensul dat de Guilford), se întemeiază pe descoperire și nu pe reproducere, cultivă incertitudinea și soluțiile alternative.

De fapt, în practica didactică se folosesc rar forme absolute de conversație structurată sau de conversație euristică, cel mai frecvent fiind folosită o formă mixtă de *conversație semistrucurată*, care cuprinde atât elemente algoritmice, cât și elemente euristice, atât aspecte de rigoare și de reproducere a unor cunoștințe precizate anterior, cât și aspecte de creație, de descoperire a noi cunoștințe.

DE LA ORIENTAREA ȘCOLARĂ ȘI PROFESIONALĂ LA CONSILIEREA ȘI ORIENTAREA CARIEREI

*Radu Liliana Carmen – Profesor consilier școlar
CJRAE Argeș*

Orientarea școlară și profesională se referă la ansamblul activităților educaționale formative prin care se acordă sprijin, ajutor și îndrumare în alegerea studiilor și a profesiilor care se potrivesc, în cea mai mare măsură, cu structura personalității fiecăruia și răspund cerințelor societății.

Orientarea școlară și profesională se focalizează, cu precădere, pe îndrumarea persoanei pentru a obține o calificare (o profesie) necesară exercitării unei ocupații/slujbe, aceeași pe tot parcursul vieții sale active.

Lumea muncii, a profesiilor și ocupațiilor a cunoscut, în ultimul timp, o dinamică accentuată, fără precedent. Factorii care au determinat o astfel de dinamică sunt de natură social-economică și psihologică. Rațiuni de ordin pragmatic referitoare la eficiență, au determinat schimbări esențiale în exercitarea activităților de muncă, materializate, în special, în creșterea gradului de intelectualizare a acestora și în

necesitatea utilizării rezultatelor revoluției tehnico-științifice contemporane.

Societatea evoluează, cerințele ei sunt tot mai diverse și mai schimbătoare, astfel încât se impune o pregătire adecvată pentru ca oamenii să se adapteze acestor solicitări.

Pe de altă parte, omul aspiră la un statut profesional și social cât mai înalt, la ocuparea unor poziții/funcții și la exercitarea unor ocupații și activități (munci) cât mai atractive, mai aducătoare de satisfacții și de împliniri personale. În aceste condiții se impune trecerea de la orientarea școlară și profesională la consilierea și orientarea carierei.

Consilierea privind cariera se referă la un ansamblu de activități educațional-formative destinate pregătirii persoanei pentru a-și alege în cunoștință de cauză studiile și profesiile, dar, mai ales, traseul ce urmează a fi parcurs pentru a atinge un nivel/ stadiu de împlinire socială și personală cât mai ridicat. Consilierea privind cariera se focalizează pe individ, ajutându-l și asistându-l:

- Să se cunoască în mod realist;
- Să cunoască lumea profesiilor și a ocupațiilor, dinamica acestora;
- Să ia decizii corespunzătoare, concretizate în opțiuni privind traseul profesional și social personal;
- Să-și modifice opțiunile (să-și schimbe slujba, ocupația și chiar profesia) dacă cerințele sociale și aspirațiile personale impun acest lucru;
- Să obțină satisfacții în muncă, în activitățile sociale și în viața personală;
- Să aibă sentimentul autorealizării, al autoîmplinirii.

Dacă orientarea școlară și profesională presupune pregătirea persoanei în vederea alegerii

unei profesii care să-i permită exercitarea unei ocupații ale cărei cerințe rămân relativ constante pe toată durata vieții active a persoanei în cauză, consilierea și orientarea carierei presupun îndrumarea persoanei pentru a-și circumscrie drumul ce ar putea fi parcurs în evoluția sa profesională și socială pe durata întregii vieți. Această rută

profesională și socială a persoanei nu este precizată de la începutul activității de orientare vocațională sau de orientare a carierei, ci, dimpotrivă, este vorba despre

Bibliografie:

Ion Al Dumitru, Consiliere psihopedagogică, Baze teoretice și sugestii practice, Ed.Polirom, 2008.

un drum cu multe obstacole, a cărui parcurgere depinde de individ, de capacitatea sa de a se adapta neproblematic solicitărilor, în permanentă schimbare, ale societății. Iată de ce adaptarea fără dificultăți majore a unei persoane la cerințele sociale necesită consilierea acesteia, orientarea ei în vederea construirii unei cariere.

PERSPECTIVE SOCIOLOGICE ASUPRA EDUCAȚIEI PERMANENTE

prof. Maier Francisc
Școala Gimnazială "Ion Creangă" Satu Mare

Educația permanentă a ajuns de un timp o noțiune de bază a sociologiei. Noțiunea a apărut în anul 1919 când, Comitetul pentru educația adulților din Marea Britanie, aducea în prim plan această posibilitate educațională. A fost ca rezultat a: schimbărilor semnificative din viața economică, politică, socială, informațională care necesită oameni noi și folosește rapid cunoștințele, nevoilor prezenței unui sistem al educației adulților, reconceperea unor "idei model" ale organizării educației.

Cristalizarea sferei și cuprinsului nu este ușoară. Nici în zilele noastre nu există acceptarea în totalitate a sferei și cuprinsului. Cu toate că în practică educația permanentă a primit contur de mult timp, încă, în secolul al XIX-lea Grundtvig așeza stâlpii zidirii universităților țărănești daneze, deși ideea exista în formă primordială la renumiții clasici ai pedagogiei din anii înfloririi burgheziei. Comenius, în "Pampeida", afirma că: "Tota vita schola est" definind toată viața ca pregătire în etape. Sfera și cuprinsul încep să prindă contur doar în secolul XX. În 1936 Bachelard utilizează sintagma "școală permanentă" și ulterior "pedagogie permanentă".

În cele mai multe cazuri este identificat cu o recentă formă a educației; o recentă fațetă a

educației (de exemplu perfecționarea profesională); permanența educației (caracterul istoric); auto-educația; educația maturilor care face referire la educația caracteristică perioadei adulte neșcolare.

Sunt remarcabile observațiile de mai jos despre educația permanentă:

- ca sistem, cuprinde toate dimensiunile procesului educativ;
- este un principiu al structurării totale a sistemului educativ (are caracter paradigmatic);
- are în vedere integralitatea ființei umane, omul capătă toate influențele societății și pe tot parcursul vieții sale);
- concepută organizațional și funcțional, devine un fel de a exista, de a se adapta al ființei umane;
- duce la schimbări semnificative în sistemul educației și mai ales în cel școlar.

Educația permanentă constituie un fel posibil de structurare și desfășurare a procesului educativ, care necesită cuprinderea tuturor factorilor sociali educogeni într-un sistem care să acționeze asupra fiecărei persoane, în feluri diferite și caracteristice, cu țelul de a face posibilă performanța individuală a tuturor adulților pe întreaga durată a vieții.

Nimeni nu este posibil să se sustragă influențelor educaționale.

În caz că o luăm în sensul afirmațiilor hotărâtoare de mai înainte atunci se observă că suntem încă în etapa analizelor care au în vedere perceperea corectă și coerentă a noțiunii și deschiderea drumurilor posibile de organizare și realizare. Conceptul educației permanente inspiră cele mai multe reforme educative de pe Glob. Nu se cunoaște încă un sistem complet articulat care să apară ca exemplu, de aceea și consecințele unui asemenea sistem sunt numai presupuse. Constituie încercări și experiențe, în primul rând mai ales în statele scandinave. Termenul și studierea educației permanente sunt cuprinse în programele școlare ale cursului de pedagogie din universități. A ajuns un principiu nescris în legile care structurează învățământul, ele se prezintă că învățământul se ghidează și după acest principiu numindu-se cum se manifestă el în conceperea obiectivelor, în adunarea cuprinsurilor, a metodelor și mijloacelor de învățare, în conceperea evaluării, în relațiile dintre cadre didactice și elevi, în formarea și perfecționarea cadrelor didactice.

Realizarea educației permanente pornește cu întocmirea unei strategii de realizare care are în vedere minimum:

- identificarea elementelor de integrat;
- drumurile prin care fiecare component aduce aportul la realizarea sistemului;
- finalitățile sistemului;
- resursele structurării și desfășurării: financiare, umane, materiale.

În orice etapă istorică societatea dispune de un oarecare număr de factori sociali educogeni.

Educația permanentă tinde să cuprindă toți factorii. Cu cât societatea este mai evoluată cu atât numărul și calitatea factorilor sunt mai dezvoltate etapelor de dinainte.

Remarcând existența și funcția acestor factori, Nietzsche menționa: “Orice este viu are nevoie în jurul său de o atmosferă, de un halou tainic; dacă acest înveliș îi este luat, dacă o religie, o creație artistică, un geniu, sunt condamnați să se rotească în univers ca niște constelații fără atmosferă

Bibliografie:

1. L. Cristea, *Sociologia educației*, Editura Hardiscom, Pitești, 1998
2. Letiția Filimon, *Psihologia educației*, Editura Universității din Oradea, Oradea, 2001
3. Jinga L., Istrate E., *Manual de pedagogie*, Editura All, București, 1998

—să nu ne mai mirăm de rapida lor decădere, de înăsprirea și sterilizarea lor. Căci așa se întâmplă cu toate lucrurile de seamă ... animalul cel mai mizerabil poate împiedica nașterea celui mai falnic stejar, dacă-i înainte ghinda” (*A doua considerație inoportună*, Editura Ararat, 1994).

Educația este un proces structurat, calitativ variind de la o etapă la alta. Educația este un act complicat, o structură care are consecințe. Ea înseamnă existența agenților educogeni. Aceștia s-au format din cauza complexității necesităților umane și conștientizării lor accentuate. Fiecare socio-organizare își formează agenții de care prezintă necesitate.

Agentul educogen se situează în următoarele relații posibile cu proprietatea de procesare a oamenilor: de incompatibilitate – agentul nu este funcțional, adică contribuția sa este zero ori negativă); de compatibilitate – este pe măsura proprietății de procesare. Agenții educogeni creează două feluri de consecințe: dezorganizante și organizante.

În zilele noastre, agenții educogeni reprezintă organizații formale, școala, familia, biserica, armata, sindicate, de perfecționare profesională; grupări culturale, tehnico-științifice, sportive: cercuri, cluburi, cenacluri, case de cultură, echipe; media (mijloace de comunicare în masă): radioul, televiziunea, presa, teatrul, cinematograful.

În funcție de țară, includerea acestora într-un sistem structurat este mai mult ori mai puțin cu succes. Din cele prezentate nu este nevoie să se perceapă că includerea acestor factori poate fi făcută numai pe baza unei percepții ideologice și pe baza unui principiu de integrare. Comunismul și orice altă dictatură nu a putut să realizeze educația permanent, conform definiției, cu toate că a dispus de câte o ideologie. Le lipsea însă principiul unificator care să fie la nivelul oamenilor concreți.

Mai concret se poate spune că educația permanentă se face fiindcă oamenii sunt supuși unor variate influențe educaționale pe tot parcursul vieții.

CASA CORPULUI DIDACTIC
ARGEȘ

BIBLIOTECA IERI ȘI AZI - CARTE TIPĂRITĂ SAU E-BOOK

Pandele Georgiana
Școala Gimnazială Tudor Vladimirescu Pitești

*Motto: „Întotdeauna mi-am imaginat Paradisul ca fiind un fel de bibliotecă”.
(Jorge Luis Borges)*

Cartea este un ospaț al gândurilor la care oricine este poftit. Dacă vom ști să trezim interesul elevilor noștri pentru citit, dacă vom îndruma, verifica și stimula în acest scop, vom crește generații care vor simți o sete permanentă pentru citit, pentru cunoaștere, pentru lărgirea orizontului lor cultural, ceea ce se va răsfrânge pozitiv asupra vieții și activității lor, căci, așa cum spunea Miron Costin, „Nu e alta mai frumoasă și mai de folos în toată viața omului zăbavă decât cetitul cărților”. Sunt bine cunoscute beneficiile lecturilor suplimentare ale elevilor la toate nivelurile de clase. În contextul educațional actual, când televizorul, calculatorul, internetul ocupă mult din timpul și preocupările elevilor, este mai important, dar și mai greu să-i orienteze pe copii spre lectura cărților, să-i convingem că o cultură generală serioasă și un echilibru interior se formează și se menține în principal prin

acei prieteni care nu trădează niciodată, care ne stau mereu la dispoziție și care nu se supără niciodată pe noi, anume CĂRȚILE.

Este greu să-i determinăm pe elevi să capete încă de mici gustul pentru lectură, să le formăm o cultură a cititului. Cu certitudine, dezvoltarea acestui raport crucial între lectură și viața personală începe în cadrul familial. Având în vedere că formarea deprinderilor intelectuale reprezintă o caracteristică de bază în primii ani de școală, iar familiei îi revine un rol extrem de important, implicarea activă și pozitivă a părintelui este recunoscută ca fiind benefică în educația copilului.

Gustul pentru citit nu vine de la sine, se formează de către familie, grădiniță și în special de școală și poate fi stimulat și cultivat încă de la cele mai fragede vârste, astfel încât cartea să devină un prieten constant al copilului, izvor de înțelegere și cunoaștere. Școala însă trebuie să funcționeze ca o interfață între familie, societate și școlar. Instituția școlară are datoria de a îndruma și a îmbogăți universul cognitiv al elevului.

În lumea cărților, există o dispută ce pare a fi fără sfârșit: care variantă este mai bună: e-book sau carte tipărită? Care dintre acestea două este mai bună, care dintre acestea două este de preferat? Mie mi se pare că ar fi o alegere nedreaptă, nu înțeleg pentru ce există astfel de controverse și pentru ce aceste două tipuri de carte (electronică și tipărită) nu ar putea coexista, nu s-ar putea completa reciproc ca un tot unitar?! Trăim practic într-o lume în continuă schimbare, în care tehnologia în care tehnologia se dezvoltă pe zi ce trece și în care accesul la informații care altădată ni se păreau simple povești este deosebit de ușor. E-book-ul mi se pare o alternativă extrem de utilă într-o lume în care internetul face parte din viața noastră, în care nu ne închipuim o zi fără să deschidem calculatorul, în care globalizarea ne lasă impresia că trăim într-un mic sat global, în care oamenii de la un capăt de lume pot comunica între ei extrem de ușor...

Voi începe cu motivele pro și contra cărții tipărite, pentru că ea a fost prima. În afară de faptul că îmi place foarte mult să simt greutatea cărții în mâini, că îmi place să simt textura hârtiei, că îmi place să o miros, cartea tipărită îmi arată, într-un fel în care m-am obișnuit prea tare, progresul pe care l-am făcut cu lecturarea. Apoi îmi permite să-mi fac adnotările mele cu diferite culori, cu scrisul meu, cu stiloul preferat. Din bibliotecă pot mult mai ușor să scot o carte pentru a vedea un citat. O carte o pot colecționa, o pot împrumuta. Pot în orice moment să ridic capul din carte sau din laptop și să văd în bibliotecă toate cărțile pe care le posed. Și le pot arăta prietenilor.

Îmi place foarte mult, de asemenea, să cumpăr cărți tipărite. Una este să navighezi pe un site ca să cumperi cărțile, alta e să stai în librărie, să simți cartea, să o scoți din raft, să o răsfoiești puțin, să citești o pagină, cinci. Și probabil argumentul cel mai bun – deși nu și cel mai important – este

acela că o carte tipărită poate fi făcută cadou. Iar cel care primește acest cadou poate să-l simtă, să-l pipăie.

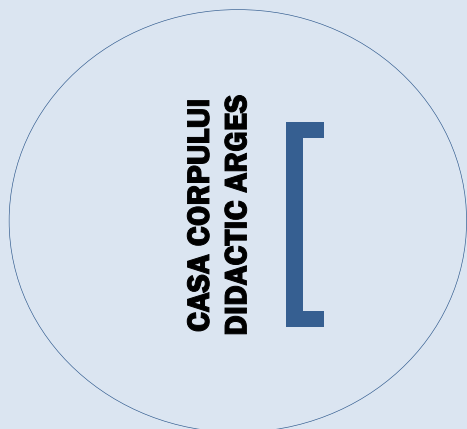
Dar sunt, evident, și motive contra cărților tipărite. Primul de care m-am lovit dintotdeauna este greutatea. Nu greutatea unei cărți. Greutatea mai multor cărți poate fi o problemă.

Cărțile digitale nu pot fi mirosite, simțite, aranjate în rafturi pe care să le vadă toți cei care te vizitează etc. Ele nu prea pot fi împrumutate. Nici nu pot fi făcute cadou în același fel ca o carte tipărită. Însă există foarte puternice argumente pro e-book. În primul rând, mă gândesc la costuri. Nu doar cartea în sine este mai ieftină, dar și costurile de transport sunt practic inexistente. Stocarea nu se face doar în echipamentul de citit, ci și pe server, ceea ce înseamnă că, dacă se pierde echipamentul, dacă se pierde cumva fișierul (cartea digitală este un fișier .mobi, .epub., .txt), cartea nu este definitiv pierdută. Nu mai spun în cazul unei nenorociri mai mari, ca un incendiu, care ar putea mistui ușor o bibliotecă întreagă de cărți tipărite. Mai sunt câteva argumente pro e-book, cum ar fi faptul că pe un Kindle pot fi stocate sute de cărți, iar pentru o vacanță, să cari în buzunarul sacoului un astfel de echipament este, practic, insesizabil. Apoi, de când cu e-book-urile, mult mai mulți autori au fost tipăriți, pentru că este incomparabil mai ușoară publicarea unei cărți digitale. Acum orice scriitor o poate face singur, trebuie doar să știe tehnoredactare. Și să urmeze pașii de publicare digitală. Și încă ceva. Știu că am întâlnit o expresie în cartea pe care tocmai o citesc. Totuși, sunt la pagina 678 din 890 și nu am idee unde era acea expresie. Numai într-un ebook poți căuta expresia și o poți găsi imediat.

Așadar, consider că nu ar trebui să existe toată această dispută între cartea clasică și cea digitală. Ar trebui să învățăm să le facă să coexiste, să fie partenere, care să ne dezvolte imaginația și să ne ajute să pătrundem în lumi diferite. Nu este o bătălie între cele două, nu ai cum să trăiești într-o lume a tehnicii fără existența unor exemplare digitale a poveștilor iubite. Ar trebui să ne folosim de toate avantajele acestora, astfel încât să transformăm ambele forme în prieteni de nădejde pentru viața de zi cu zi.

Bibliografie:

1. Bărbulescu, Gabriela, *Metodica predării limbii și literaturii române în învățământul primar*, București, Editura Corint, 2009;
2. Casangiu, Larisa Ileana, *Literatura română și literatura pentru copii*, Constanța, Editura Nautica, ed. a II-a, 2007;
3. Casangiu, Larisa Ileana, *Repere în organizarea procesului didactic la disciplina Limba și literatura română în învățământul primar*, Constanța, Editura Nautica, 2008;
4. Popescu, Ion, *Lectura elevilor*, București, Editura Didactică și pedagogică, 1983;
5. <https://crampeiedesufletblog.wordpress.com/2016/09/18/e-book-vs-carte-tiparita-2>
6. <https://www.bookblog.ro/editoriale/e-books-versus-carti-tiparite-argumente-de-cititor/>

CUM VAD BIBLIOTECA VIITORULUI

(Eseu)

*Bibliotecar Radu Irina
Școala Gimnazială Traian, Pitești*

**Motto-ul nostru: „Cititul este la modă! Cititul este înțelept!
Citește liber! Citește peste tot!”**

Cred cu fermitate, pe baza experienței mele profesionale, că o carte a fost întotdeauna și va continua să fie baza unității spirituale și a înțelegerii reciproce. Și, în plus, trebuie să înțelegem că fără lectură nu există cultură și nu există o dezvoltare spirituală a unei persoane.

Sunt bibliotecar. Și spun asta cu mândrie, mereu, peste tot, tuturor! Pentru că îmi iubesc cu adevărat profesia. Eu doar trăiesc în ea, mă dizolv în ea. Mă gândesc la munca mea, la modul în care voi organiza evenimentul mâine, la modul în care îmi voi întâlni cititorii, la ce voi vorbi cu ei. Înainte de un mare eveniment important, am avut mereu vise *teribile*: ori pierd scenariul, ori mi-am uitat ochelarii acasă, ori nu-mi văd cititorii în bibliotecă, ori gazdele mele nu au apărut.

Toate aceste vise, desigur, au rămas în trecutul îndepărtat, iar acum sunt ferm pe picioare și nu mă mai tem de nimic. Pentru că sunt un profesionist în domeniul meu. De-a lungul anumitor ani de existență, biblioteca noastră s-a transformat dintr-o modestă camera- sală de lectură într-o instituție culturală modernă care îndeplinește în mod eficient funcții informaționale, educaționale, le place cititorilor prin frumusețea, noutatea, formele noi, munca și căldura întâlnirilor creative. Acum biblioteca este creativă, este echipată tehnic și are acces la Internet. Dar am fi putut să visăm la asta acum 15 ani? Îmi amintesc biblioteca mea când i-am traversat pentru prima oară pragul...

Biblioteca era într-o stare deprimantă - mese de neînțeles, revopsite cu diferite culori, rafturi metalice, parcă de sub bombardament. A fost izbitor un fond de carte foarte degradat; cititorii nu vor să ia astfel de cărți în mână, iar singura expoziție de carte,

scrisă cu cerneală neagră, glorifica marele nostru partid comunist. Desigur, era imposibil să lucrezi fructuos într-o astfel de bibliotecă. Răsucindu-mi mânele, am început să sortez fondul de cărți, am pus munți de cărți pentru scriere, mesele s-au dus la haldă, am început să schimb rafturile.

A fost dificil, desigur, la început, a fost necesar să mă afirm pe mine, pentru a demonstra tuturor că am venit aici să lucrez mult timp și nu pentru o vreme. Mi-am dorit foarte mult ca biblioteca să devină frumoasă, întinerită, astfel încât cititorii să dorească să vină aici și să aleagă cartea care le place, să schimbe stereotipul - roșu și negru în culori mai strălucitoare, astfel încât expozițiile de cărți să pară elegante și frumoase. Biblioteca a început să se transforme.

Am cumpărat mese, un departament nou, au apărut rafturi din lemn, am făcut cunoștință cu școala, școala tehnică. Au început să organizeze evenimente cu profesori și profesori, atrăgând astfel cititorii la bibliotecă. Și după doi ani de muncă, am devenit primii din zonă. Și de atunci, de 15 ani, biblioteca noastră este una dintre cele mai bune din regiune.

Cine ar fi crezut că într-o zi vom avea un computer în bibliotecă? Nu exista o mașină de scris, totul era scris de mână, scripturi, rapoarte și planuri își calculau performanța pe conturi simple, nu pe calculator. Și acum suntem fluenți în toată această tehnică. Biblioteca are o mașină de duplicat, o mașină minunată, fantastică, un vis al vieții mele, am vrut mereu să-mi public propriul ziar, acum am această ocazie O dată pe lună, publicăm un ziar al bibliotecii, în paginile cărui publicăm toate noutățile. Cititorii sunt pasionați de noul ziar. Și câte

produse de bibliotecă tipărite producem pe an, broșuri, pliante, liste de recomandări, ajutoare pentru recomandări, nu poți contoriza. Când am visa la asta? Și acum toate acestea sunt în bibliotecă. Și Internetul? A făcut deja minuni!

Avem ocazia să ne organizăm propriul site, blog, să deschidem alte pagini pe rețelele de socializare și să vorbim despre munca noastră, să arătăm biblioteca în fotografii, în videoclipuri. Am visat vreodată asta? Și acum filmăm singuri și postăm filmele pe Internet! Pentru unii poate fi viitorul, dar pentru noi este deja o realitate!

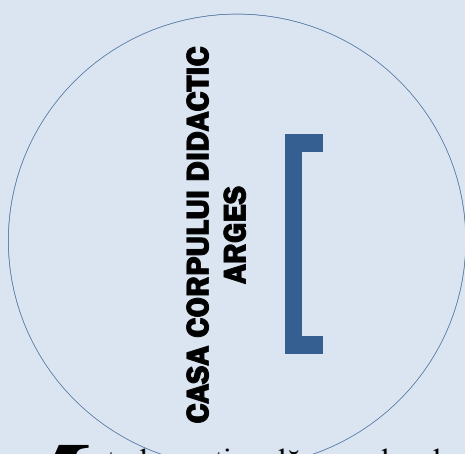
Internetul a oferit multe oportunități de lucru cu cititorii. O formă interesantă de lucru a prins rădăcini în biblioteca noastră, cum ar fi *Festivalul Lecturii*, pe care îl organizăm de câțiva ani. Poate include multe activități diferite pentru diferite grupuri de populație, pentru copii de vârste diferite. Trimitem cititorilor noștri prin e-mail fragmente din cele mai populare cărți. După astfel de scrisori, cititorii sunt fericiți să viziteze evenimentele noastre și să ia cartea acasă - la urma urmei, trebuie să o citească. Potrivit cunoscutului specialist în domeniul biblioteconomiei, A. V. Sokolov, „*Biblioteca de astăzi este baza educației, culturii, științei, bunăstării sociale, o garanție a creșterii economice,*

o garanție a stabilității statului”. Nu putem decât să fim de acord cu această afirmație. Biblioteca fiecărei țări, a fiecărei națiuni este moștenirea culturală a națiunii.

Tot ce am spus mai sus este doar un mare ajutor în activitatea bibliotecii, dar nici gadgeturile, nici cărțile electronice, nici roboții de bibliotecă nu vor înlocui vreodată o carte, pe care o putem ține în mâini, o putem simți, putem auzi foșnetul paginilor sale, și un muncitor modest - un bibliotecar, care, conștiincios, își face lucrarea simplă și atât de necesară pentru noi toți, aduce cartea fiecărui cititor. Și multe depind de ceea ce este această persoană.

Dacă este atent, receptiv, interesat, binevoitor, atunci va deveni un adevărat prieten pentru cititorii săi. Iar venirea la bibliotecă va deveni o necesitate pentru toată lumea. Fiecare cititor va deveni prieten cu cartea pentru totdeauna. De asemenea, bibliotecarii foarte amabili ar trebui să lucreze în bibliotecă, ar trebui să fie inteligenți, să știe totul, să le zâmbească cititorilor, să fie prietenoși.

Atunci bibliotecile noastre vor avea un viitor minunat, apoi vom avea o țară prosperă, iar oamenii noștri vor fi dezvoltați spiritual.

METODA ACȚIONALĂ ÎN EVALUAREA DIDACTICĂ

Prof. Ianin Mădălina
Școala Gimnazială Birda, județul Timiș

Metoda acțională sau abordarea acțională cere elevilor să realizeze sarcini (*tâches*) într-un mediu școlar, profesional sau privat. Elevii vor realiza sarcinile, folosindu-și capacitățile lingvistice, sociale, abilitățile și cunoștințele culturale. Ea completează astfel o altă abordare – abordarea sau metoda comunicativă. Documentul care atestă această abordare este *Cadrul european comun de referință pentru limbi*. Acest document propune un ansamblu de concepte și de instrumente proprii pentru a reînvia predarea/ învățarea limbilor străine.

Utilizatorul unei limbi străine este considerat „**actor social**” care va acționa în marile **domenii** ale vieții sociale (personal, educațional, profesional și public). În fiecare din aceste domenii, el se va confrunta cu diverse **contexte**. De exemplu, în viața personală, asistă la o căsătorie, în viața profesională, face un stagiul de

formare. Aceste contexte vor determina anumite situații. De exemplu, a asista la o căsătorie presupune să răspundem la o invitație, să cumpărăm flori, să ne îmbrăcăm elegant, să felicităm tinerii. Din aceste situații vor decurge anumite **sarcini**: redactarea unui răspuns pentru a anunța că vom participa sau un telefon pentru a mulțumi pentru invitație.

Aceste sarcini vor fi deci de limbaj (a felicita tinerii care se căsătoresc) sau alt tip de sarcini (a-și găsi locul pe lista de invitați). Toate aceste sarcini obligă locutorul să pună în aplicare:

- cunoștințe acumulate pe parcursul școlarității (*des savoirs*), cunoștințe despre ritualurile de căsătorie, despre mediul social în care va avea loc aceasta;
- abilități (*des savoir-faire*) - a ști să faci un mic discurs;
- obiceiuri (*des savoir- être*) - exista căsătorii în care toata lumea se sărută, altele în care îmbrățișezi doar oamenii pe care-i cunoști;
- a ști să înveți (*des savoir- apprendre*) – a putea sa te adaptezi la aceste situații noi și diferite.

Conceptul de „sarcina” (*tâche*) este relativ nou în Franța, deși în Anglia este folosit mai demult, la ora de limbă străină, cu sensul de „activitate comunicativă” și, mai recent, ca activitate reală.

În *CECRL (Cadru European comun de referință pentru limbi)* se dă următoarea definiție: „Este definită ca sarcină orice abordare acțională prin care autorul se reprezintă ca ins, trebuind să ajungă la un rezultat dat în funcție de problema pe care trebuie să o rezolve, de o obligație pe care o are de îndeplinit, de un scop pe care și l-a fixat. Putem să exemplificăm această definiție cu a deplasa un dulap, a scrie o carte, a comanda o masă la un restaurant, a traduce un text într-o limbă străină sau a pregăti un ziar al clasei în grup.” La originea sarcinii există deci un proiect de acțiune asupra mediului care răspunde unei nevoi, unei necesități sau unui scop pe care noi l-am fixat.

O sarcină poate fi simplă (a comanda o masă la un restaurant: ce expresii folosim, cum ne adresăm chelnerului) sau complexă (a monta un dulap: a înțelege instrucțiunile în limba franceză pentru a putea să-l montăm), verbală sau nonverbală (dacă vreau să mut dulapul, fac o sarcină nonverbală). Dacă întâlnesc portarul, în timp ce merg să montez dulapul, și îi adresez câteva cuvinte este o sarcină verbală.

Sarcina poate fi individuală (a scrie un e-mail unui prieten francez) sau colectivă (a juca un joc online). Ea poate avea ca rezultat un produs concret (redactarea unui blog în franceză) sau un simplu schimb verbal.

Autorii *CECRL* definesc astfel noțiunea de „tâche” (sarcina): „se numește sarcină în măsura în care acțiunea este faptul unui subiect pentru care mobilizăm strategic competențele de care dispunem pentru a ajunge la un rezultat.” (*CECRL*, 2001:15). Elevul este plasat în centrul învățării, el va descoperi strategii de rezolvare a problemelor pentru a optimiza resursele sale de limbaj și a progresa spre o anumită autonomie. De aceea, Christian Puren desemnează această nouă perspectivă acțională sub numele de „perspectiva de acțiune socială.” După Puren (2009:3), „toate noile concepte cheie - competențe, context, text, domeniu și strategie - sunt definite în raport cu termeni aparținând aceluiași câmp semantic: *act, acțional, actor, activitate, acțiunea, operație, sarcină.*” Acesta va dezvolta strategiile de rezolvare a problemelor pentru a optimiza resursele sale lingvistice și a progresa spre autonomia sa.

În context universitar, sarcina implică dezvoltarea de aptitudini și de cunoștințe interculturale, descrise de *CECRL* (2001: 84): *capacitatea de a stabili o relație între cultura de origine și cultura străină; sensibilizarea pentru cultura și capacitatea de a recunoaște și de a utiliza strategii variate pentru a stabili un contact cu oamenii unei alte culturi.*

De-a lungul activităților, elevii sunt solicitați să se exprime în limba străină (producere orală). De ceea se vor exprima liber, căci vor vorbi între ei în interiorul grupului. Profesorul îi va antrena să folosească în interiorul grupului fraze ca: *eu nu înțeleg ce spui, poți repeta, te rog?* Elevii nu se vor simți corecți sau judecați de colegii lor astfel ei vor avea curajul să folosească limba fără teama de a fi judecați. Profesorul va avea doar rol de mediator și evaluarea activităților va fi corespunzătoare cu situațiile de predare-învățare. Relația profesor- elev nu va mai fi una clasică, ci va evolua către o gestionare comună a învățării, fiecare având rolul său, iar rolurile se pot schimba în diferite momente ale lecției. De exemplu, un elev poate pregăti

foarte bine un anumit subiect pe care îl poate prezenta colegilor lui - deci va deveni, la rândul său, facilitator de informație - rolul său se va schimba cu cel al profesorului.

Aceasta abordare îi face pe elevi responsabili pentru ceea ce învață, făcându-i să ia inițiativa, să-și evalueze colegii și să devină autonomi în învățare. Acest lucru îi motivează să învețe lucruri noi. Profesorul trebuie să fie deschis inițiativelor lor, în ideea în care acestea au legătură cu proiectul de început. Noi, ca profesori, „însoțim” elevii în demersul lor pentru a putea deveni autonomi și actori ai învățării lor.

Bibliografie

1. Da Costa, P., *Regards sur la perspective actionnelle*, [http://www. Edufle.net/regards-sur-la-perspective-html](http://www.Edufle.net/regards-sur-la-perspective-html), 2010;
2. Puren, C., *Variations sur la perspective de l'agir social en didactique des langues- cultures étrangères*, Langues modernes, APLV, janvier 2009.

LA LECTURE COMME ÉNONCIATION DANS L'ACCEPTION DE DOMINIQUE MAINGUENEAU

Prof. dr. Laura Pătru,
Școala Gimnazială « Vintilă Brătianu », Ștefănești

Dans son œuvre *Pragmatique pour le discours littéraire*, Dominique Maingueneau conçoit la lecture comme une co-énonciation, affirmant que dans le discours littéraire la dissymétrie entre les positions d'énonciation et de réception joue un rôle crucial. Selon lui, le narrateur n'est pas le substitut d'un sujet parlant, mais une instance qui ne soutient l'acte de narrer que si un lecteur le met en mouvement. C'est alors le co-énonciateur qui énonce, à partir des indications dont le réseau total constitue le texte de l'œuvre. La cohérence n'est pas dans le texte, elle est lisible à travers lui, elle suppose l'activité d'un lecteur, le texte littéraire étant un support pour des interprétations qui varient en fonction des contextes de réception.

Maingueneau considère que le lecteur est tantôt le public effectif d'un texte, tantôt le support de stratégies de déchiffrement. Ainsi, on pourrait parler de plusieurs catégories de lecteurs:

- **lecteur invoqué** pour l'instance à laquelle le texte s'adresse explicitement comme son destinataire;

- **lecteur institué** pour l'instance qu'implique l'énonciation même du texte dès lors que ce dernier relève de tel ou tel genre;

- **public générique** lorsqu'une œuvre implique un certain type de récepteur, socialement caractérisable;

- **publics attestés** lorsqu'il s'agit de la diversification spatiale et temporelle qu'étudie la théorie de la réception.

Selon l'auteur, le lecteur doit être coopératif, considérant le texte comme une sorte de piège qui impose à son lecteur un ensemble de conventions qui le rendent lisible, tandis que le statut esthétique de l'œuvre littéraire requiert que le destinataire contribue à élaborer sa signification et ne se contente pas de découvrir une signification qui serait en lui. Pour Maingueneau, tout texte est une négociation subtile entre la nécessité d'être compris et celle d'être incompris, d'être coopératif et de déstabiliser les automatismes de lecture.

Pour aborder un texte, le lecteur s'appuie sur la connaissance du contexte énonciatif, il est censé maîtriser la grammaire de la langue et user convenablement du discours. Il a aussi à sa disposition un certain nombre de grilles qui lui

permettent de structurer les relations intratextuelles, des règles d'organisation textuelle, qui ressortissent à la « grammaire du texte ». Donc, le lecteur est soumis à une double injonction: la réticence et la prolifération. Sa coopération exige donc un double travail, d'**expansion** et de **filtrage**, car un terme lexical ouvre sur une constellation d'unités

sémantiques. Le mot est aussi lesté d'une sédimentation qui résulte de ses emplois.

Maingueneau conclut qu'on a affaire à un modèle stratégique de la lecture : il y a des jeux d'anticipations complexes, la prévision des mouvements du protagoniste faisant partie intégrante du processus interprétatif.

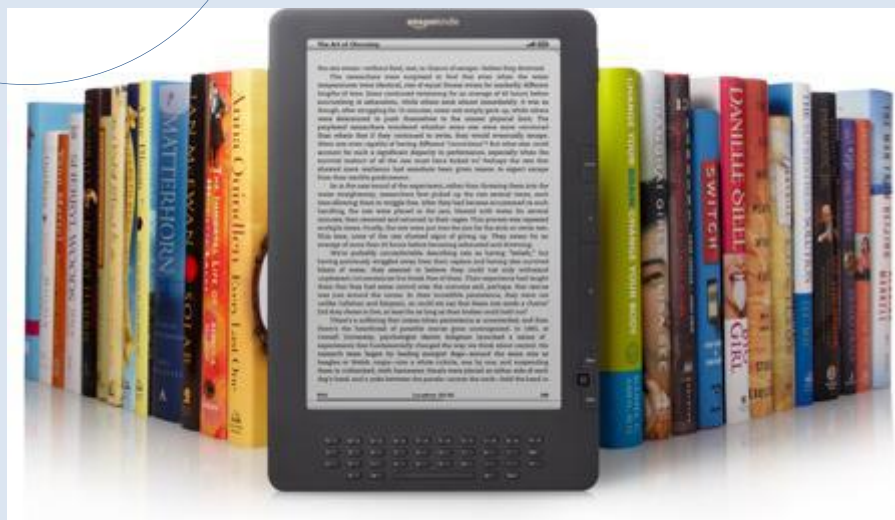
Bibliographie:

Dominique Maingueneau, *Pragmatique pour le discours littéraire*, Armand Colin, Paris, 2005

BIBLIOTECA IERI ȘI AZI - CARTE TIPARITA SAU E-BOOK

*Prof. doc. Morareasa Monica
Școala Gimnazială Alexandru Davila, Pitești*

Cartea tipărită are un efect destresant, indiferent de conținut, spre deosebire de cea electronică, unde studiile nu au putut proba o scădere a nivelului de hormoni ai stresului, în timpul lecturii. Persoanele care au o bibliotecă acasă au joburi mai bune, salarii mai mari și o viziune mai amplă asupra vieții.

Cărțile digitale pot fi considerate reprezentantele unei etape superioare din evoluția cărților, scopul acestora fiind acela de a transmite un mesaj clar, bine exemplificat. Accesul către o carte digitală înseamnă viteză și eficiență, înseamnă informația potrivită, aflată tot timpul la îndemână, înseamnă un mesaj îmbunătățit prin variante digitale multiple.

Carte pe suport de hârtie

Avantaje:

- pagini tipărite
- se pot simți foile
- se pot face însemnări scrise
- se poate colora textul cu evidențiatoare pentru o învățare mai ușoară
- rezistă în timp mai mult

- ilustrații mult mai colorate
- mirosul deosebit de carte tipărită
- se poate împrumuta
- poate fi un cadou deosebit
- pot fi colecționate
- reprezintă o comoară odată cu trecerea vremii, fiind foarte importante cărțile vechi
- pot alcătui o bibliotecă deosebită.

Dezavantaje:

- este dificil să iei în călătorie mai multe cărți din cauza greutății lor
 - se deteriorează în timp
 - se îngălbenesc
 - cărțile de specialitate sunt scumpe
 - cărțile tipărite în limbi străine sunt foarte scumpe.
- Comparativ cu o carte electronică, cartea clasică, pe suport de hârtie, impresionează cititorii prin:
- contactul direct al acestora cu paginile de hârtie
 - cu mirosul de carte tipărită
 - pot scrie notițe și evidenția conținutul important în mod direct, pe foaie ilustrațiile sunt colorate mult mai viu datorită tipăririi decât în cărțile electronice
 - obosește vederea mai puțin decât o carte electronică
 - nu este dependentă de curentul electric
 - poate fi colecționată sau păstrată ca moștenire, devenind o comoară odată cu trecerea timpului
 - paginile îngălbenite și uzate pot reprezenta pentru unii cititori un aspect exterior plăcut
 - pot fi cumpărate din librării sau împrumutate din biblioteci, conectând cititorul cu factori externi, cu rafturi pline de cărți
 - pot alcătui o bibliotecă frumoasă care conturează imaginea de om cult a celui care o întreține.

Carte electronică

Avantaje:

- cărți mult mai ieftine
- un singur dispozitiv pentru sute de cărți
- stocarea se face și pe server, astfel fiind imposibil să pierzi cărțile
- ușor de transportat
- foarte util în călătorii pentru că este ușor și conține mai multe cărți
- mulți autori sunt promovați prin cărțile electronice, costurile fiind mai mici
- cărți în limbi străine mai ieftine
- se pot găsi citate semnificative cu ajutorul unor cuvinte cheie
- rezistentă
- la modelele noi se poate regla luminozitatea
- aspect modern

Dezavantaje:

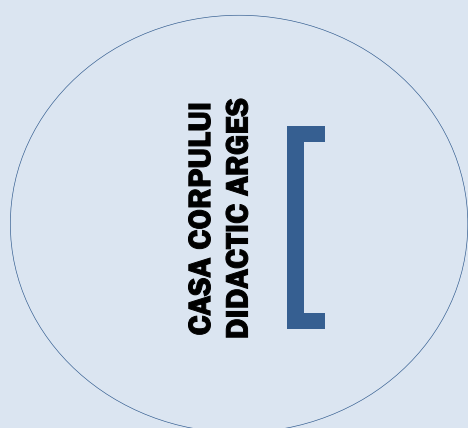
- se poate deteriora din cauza apei, a loviturilor provocate de accidente
 - bateria se consumă și dispozitivul trebuie alimentat
 - dependentă de energia electrică
 - obosește vederea din cauza luminozității, la modele mai vechi
 - nu se poate citi de pe dispozitiv în bătaia directă a soarelui
 - nu se poate împrumuta.
- Comparativ cu o carte clasică, cartea electronică, pe suport de hârtie, impresionează cititorii prin:
- se uzează mai puțin în timp
 - poate stoca sute de cărți

- transportarea mai ușoară
- prețul mai accesibil al cărților în limba maternă și mai ales în limbile străine
- găsirea unor fragmente dorite cu ajutorul unor cuvinte cheie
- aspectul modern pe placul unor cititori.

Elemente comune între cele două:

- cuprind texte care sunt menite să fie citite
- conțin ilustrații
- conțin informații importante
- pot fi deteriorate din cauza accidentelor (apă, fum, incendiu, lovituri cauzate de căzături)
- oboresc vederea dacă sunt utilizate prea mult
- pot fi transportat.

Așadar, cele două tipuri de cărți sunt foarte diferite, dar fiecare are utilitatea și frumusețea sa.

ABSENTEISMUL ȘCOLAR (STUDIU DE CAZ)

Prof. Niță-Dobrin Iulia
Școala Gimnazială Alexandru Davila, Pitești

NUMELE ELEVULUI: Enache I.

VÂRSTA: 10 ANI

CLASA: a IV- a

MOTIVUL ÎNTOCMIRII PREZENTULUI STUDIU DE CAZ:

Absenteismul școlar nemotivat, accelerat pe măsură ce trece timpul, la disciplinele informatică, educație fizică și religie.

DATE FAMILIALE:

Structura și componența familiei: Elevul provine dintr-o familie organizată, de condiție socio-profesională medie: tatăl E. C. este angajat ca șofer, iar mama E. V. este lucrător comercial într-un mall. Familia E. mai are în întreținere încă o elevă minoră în vârstă de 7 ani. Aceste date ne duc la concluzia că familia deține acele condiții materiale medii, dar satisfăcătoare întreținerii și educării celor doi minori.

E.I. locuiește alături de surioara și părinții lui într-un apartament cu două camere, spațiul locativ fiind amenajat așa încât fiecare membru, în special copiii, să beneficieze de condiții optime de studiu și petrecere a timpului liber. Elevul a dezvoltat relații de prietenie cu colegii din aceeași clasă, cu preocupări și interese asemănătoare. Dezvoltarea sa fizică este una normală vârstei, iar starea sănătății este bună.

EXPERIENȚE RELEVANTE:

Încă de la debutul anului școlar precedent E.I. a început să absenteze nemotivat, mai de seamă la disciplinele informatică, educație fizică și religie. Asta și pentru că aceste ore sunt plasate ultimele în program. Astfel E.I. găsește diverse scuze să plece de la școală, considerând că are un program prea încărcat. Dar E.I. nu ajunge direct acasă de la școală, ci își pierde timpul în parcul din preajma școlii, de aceea am purtat o discuție cu părinții. Acestora li s-a adus la cunoștință sancțiunile pe care le riscă fiul lor dacă va persista în această abatere școlară. Profesorii de religie, informatică și educație fizică au elaborat un plan de propuneri și

strategii de ameliorare a eșecului școlar parțial, având în vedere agravarea situației școlare și inadaptarea comportamentală a elevului.

Planul de redresare cuprinde:

1. Discuții cu părinții elevului în care să se accentueze importanța implicării lor și a suportului afectiv oferit de familie; importanța interesului manifestat de părinți față de conduita școlară generală a elevului lor;

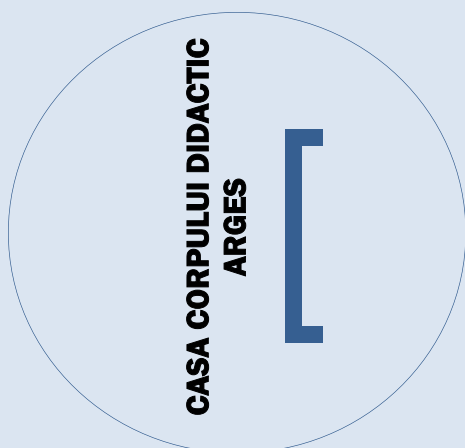
2. Sprijinirea elevului în deprinderea modalităților de învățare eficientă și adaptarea acestora stilului său personal, astfel încât informatica, educația fizică și religia să nu mai fie percepute drept inaccesibile și un factor de stres;

3. Includerea elevului E.I. în diverse activități extrașcolare în cadrul cărora acesta are inițiative și își pune în valoare aptitudinile;

4. Menținerea unei colaborări permanente cu învățătorul elevului;

5. Monitorizarea permanentă a evoluției școlare personale ale acestuia;

Am depus tot acest efort, noi, cadrele didactice ale disciplinelor informatica, educație fizică și religie pentru ca elevul E.I. să-și recapete încrederea în sine și să conștientizeze importanța participării la fiecare obiect de studiu în parte.

BIBLIOTECA IERI ȘI AZI

*Bibliotecar Gabriela Nuță
Școala Gimnazială Nicolae Iorga, Pitești*

„Fără biblioteci, nu există civilizație.” (Ray Bradbury)

Biblioteca a fost martora tuturor schimbărilor care au avut loc în timp. Bibliotecarii au fost permanent nevoiți să se adapteze acestor schimbări. Unii spun că biblioteca digitală este binevenită, alții spun că niciodată ecranul calculatorului nu va putea înlocui mirosul paginilor de hârtie dintr-o carte.

Poate că adevărul este undeva la mijloc. Internetul și calculatorul au adus numeroase beneficii întregii societăți, implicit și bibliotecilor. Trebuie să recunoaștem faptul că bazele de date și evidențele informatizate sunt de mare

ajutor într-o bibliotecă, atât pentru bibliotecari, cât și pentru utilizatori. Dacă, în trecut, evidența publicațiilor era consemnată în registre pe suport de hârtie, care, în timp se deteriorau, existând riscul să se piardă, astăzi, pe lângă aceste registre, stocăm aceste informații în baze de date, care pot fi salvate și pe unități mobile și păstrate timp îndelungat, fără niciun risc. De asemenea, căutarea unei publicații într-un registru electronic este mult mai rapidă și fără riscul de a deteriora suportul de hârtie al registrului clasic.

Pe de altă parte, rafturile de cărți din interiorul unei biblioteci sunt martore căutărilor noastre, alcătuiesc un univers pe care nu îl găsim în niciun fișier al calculatorului. A sta într-o bibliotecă, a citi în liniștea acestei minunate încăperi, parcă ruptă de lumea de afară, este ceva special. Pe lângă faptul că dobândim cunoștințele și informațiile căutate, ne găsim liniștea pentru câteva momente. Biblioteca, acest adevărat templu al lecturii, ne oferă clipe frumoase petrecute în compania cărților preferate și a eroilor pe care îi admirăm.

Biblioteca, în calitatea ei de principal auxiliar al procesului de învățământ, are un rol decisiv în formarea și educarea tinerilor. Bibliotecile moderne, atât cele școlare, universitare, cât și cele publice,

oferă, pe lângă rafturile pline cu publicații din toate domeniile de activitate, și accesul la calculator și Internet. Acest lucru este important pentru satisfacerea necesităților de lectură ale comunității, pentru a oferi cât mai multe resurse într-un timp foarte scurt.

Trebuie să recunoaștem că, după o perioadă în care părea că tineretul nu mai era atras de lectură, cartea și calculatorul au devenit complementare în cel mai bun sens. Ele nu se exclud, din contră, se completează foarte bine în interesul utilizatorilor. Acesta este și un mod prin care biblioteca își extinde colaborarea cu membrii comunității, iar Internetul oferă posibilitatea bibliotecii de a face schimb de cărți electronice, de a pune la dispoziția utilizatorilor filme sau muzică.

O altă oportunitate de atragere a utilizatorilor către bibliotecă, mai ales a celor de vârstă mică, sunt spațiile de creație sau makerspaces,

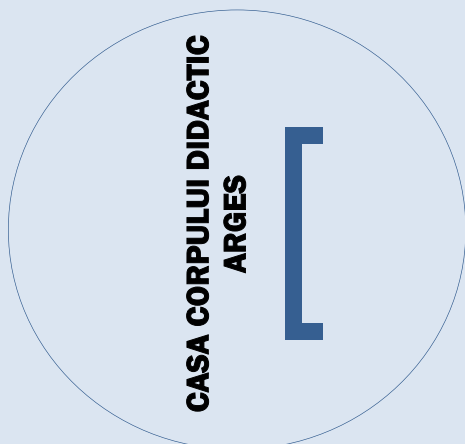
special amenajate, unde utilizatorii, copii sau adolescenți, pot experimenta idei noi, pot învăța lucruri noi, pot utiliza instrumente pe care biblioteca le oferă gratuit (imprimante, echipamente electronice).

Într-o bibliotecă, utilizatorii găsesc toate informațiile de care au nevoie pentru dezvoltarea lor personală și profesională, nu numai în perioada de școală, ci pe tot parcursul vieții. Permanent avem nevoie de informații, de cunoaștere, de educație, de instruire, de formare. Elevii și studenții găsesc la bibliotecă un spațiu unde pot învăța în liniște, dar și multe cărți de care au nevoie. Adulții găsesc la bibliotecă un spațiu unde se pot deconecta de la agitația cotidiană și stresul zilnic, într-o sală de lectură, citind o carte interesantă sau pot găsi informațiile necesare în vederea găsirii unui nou loc de muncă sau a deschiderii unei afaceri.

La fel de utile și interesante sunt cluburile de lectură organizate în cadrul bibliotecilor. Aici se pot desfășura nenumărate activități cu scop educativ și recreativ. Se poate oferi spre lectură o anumită carte, pentru întreaga comunitate, pentru ca apoi să se desfășoare dezbateri pe marginea lecturii, discuții și chiar întâlniri cu autorul.

Pentru ca toate aceste activități să aibă succes, bibliotecarul trebuie să fie pasionat de ceea ce face, să transmită mesajul cheie al bibliotecii. Promovarea activității bibliotecii poate fi făcută cu ajutorul pliantelor, a broșurilor și a afișelor. De asemenea, o revistă cultural-informativă, în care să fie publicată și promovată activitatea bibliotecii, serviciile oferite de către aceasta comunității, cursurile și instruirile desfășurate în cadrul acesteia, este binevenită. Tocmai pentru că am amintit de beneficiile Internetului și ale calculatorului în cadrul bibliotecii, de completarea dintre acestea și cartea tradițională, putem spune că, astăzi, cel mai important beneficiu este faptul că informațiile pot fi obținute de la distanță și în orice moment.

Să ne bucurăm de accesul la informație, să utilizăm toate cunoștințele care ne stau la dispoziție și să menținem vie necesitatea existenței bibliotecii, acestui ținut vrăjit, adevărat paradis al informației.

PARADOXUL ARGHEZIAN (STUDIU DE SPECIALITATE)

Prof. Margareta Onofrei
Casa Corpului Didactic Argeș

Spiritualitatea românească interbelică se remarcă prin dezvoltare socio-economică și eliberare de canoane, în principal, culturale, iar cele două coordonate reprezintă fundamentul valorificării maxime a valorilor latente ale românismului. Puternic anorați în mediul social în care trăiesc, scriitorii interbelici se remarcă prin capacitatea de înnoire și prin sincronizarea creației românești cu cea universală.

Instaurarea estetismului ca valoare fundamentală a creației poate fi detectată în lucrările critice de factură clasică, maioresciene, *revizuite și adăugite* de Eugen Lovinescu. Până la conturarea la nivel de concept a teoriei sincronismului, aceasta se realizează faptic începând cu inițiativa lui Alexandru Macedonski de a promova, pe teritoriu românesc, un nou curent literar de circulație universală, apărut în a doua jumătate a secolului al XIX-lea în Franța, simbolismul. Într-o epocă dominată cultural de manifestări exclusiv tradiționaliste, a scrie *altfel* devenea deja dezavuat de colegii de breaslă și inițial și de publicul larg. Orientarea macedonskiană

aduce cu sine o schimbare de la care va porni ulterior literatura modernă românească, preluând în sincron modelele literaturii universale, dezideratele simbolismului.

În perioada interbelică, se manifestă două tendințe fundamentale, aflate în opoziție, iar paradoxul epocii se oglindește perfect în creația scriitorului Tudor Arghezi a căruia receptare ulterioară dezvoltă atitudini diverse care, în special, rezidă în impunerea unor noi modele de creație derivate din obiectul poeziei moderne, în adoptarea și impunerea unei noi viziuni asupra artei literare. Modernismul manifestat la toate nivelurile creației lui Tudor Arghezi este dublat de latura antimodernistă care derivă din relația strânsă cu retorismul clasic.

Divers prin complexitate, Arghezi, remarcat și prin simbolistica debutului repetat, nu poate fi revendicat de nicio orientare literară. Calea sa artistică se remarcă prin unicitate și, implicit, neaderare la vreo direcție estetică a vreunei grupări sau mișcări literare, simbolism, tradiționalism, modernism, avangardism, principalele coordonate ale epocii. Într-un fel, dominantă argheziană se concretizează ca un caz particular al îmbinărilor de contrarii manifestată deopotrivă la nivelul general al epocii. Locul comun al tuturor actelor sale artistice se regăsește în forța cu care Arghezi luptă cu viața, cu lumea, cu inefabilul, și instaurează o formulă estetică personală.

Activitatea sa creatoare se desfășoară pe o perioadă foarte îndelungată, de șapte decenii, în care Arghezi este poet, pamfletar, publicist, gazetar, prozator, dramaturg, traducător, activități în care excelează deopotrivă. Dincolo de valoarea sa ca scriitor fundamental al literaturii române, el reprezintă, așa cum afirmă Dumitru Caracostea, *un fenomen social*.

După primele apariții publicistice, reacțiile vremii sunt stopate de un gest imprevizibil al tânărului, care, în 1900, este acceptat la Mănăstirea Cernica, pentru ca apoi să devină călugăr, pentru cinci ani. După debutul din *Liga ortodoxă* și perioada monahală, inițiază publicația *Linia dreaptă*, apoi pleacă în străinătate (1905-1910). Începând din 1911, devine colaborator la diferite reviste ale vremii. Satirizează vehement adepții războiului, prin urmare, în 1919, este privat de libertate pentru doi ani, după care este grațiat de rege. După experiența închisorii, Arghezi își continuă activitatea pe cele două coordonate, gazetăria și literatura. În 1920, este colaborator al revistei *Hiena*, iar în 1922, înființează revista *Cugetul românesc* al cărei director este până în 1924. În același timp,

devine colaborator și la alte publicații, scrie și publică articole, poezii, proză și traduceri.

Spre deosebire de perioada antebelică, în debutul perioadei interbelice, deși nu renunță la activitatea publicistică, Arghezi o revigorează pe cea literară. Perioada 1923-1927 este prolifică, pentru că scriitorul își conturează un drum original și devine liderul generației sale. Anul 1927 aduce împlinirea provocării lansate de critică, dar și racordarea poetului la nevoia publicului larg, prin debutul editorial. Controversa creată în jurul volumului este urmată de apariția unei publicații politice, în 1928, gândită și editată de Arghezi, intitulată *Bilete de papagal*, cu un format inedit. Cotidianul *pitic* are ambiția creării unor noi specii literare, *tableta/ biletul*, iar micșorarea dimensiunilor unei publicații are drept scop ironizarea aparițiilor publicistice interminabile ale presei vremii. Sub masca papagalului Coco se ascunde forța invectivă argheziană prin care se produce o nouă reformă de această dată jurnalistică.

Bibliografie selectivă

- Alexandrescu, Sorin, *Paradoxul român*, București, Editura Univers, 1998;
 Artagea, Andreea M., *Tudor Arghezi. Victoria retoricii*, Craiova, Editura Aius Printed, 2009;
 Călinescu, M., *Cinci fețe ale modernității. Modernism, avangardă, decadență, kitsch, postmodernism*, București, Editura Univers, 1995;
 Firan, Florea, *Pe urmele lui Tudor Arghezi*, București, Editura Sport-Turism, 1981;
 Friedrich, Hugo, *Structura liricii moderne*, București, Editura Univers, 1998;
 Grăsoiu, Dorina, *<Bătălia> Arghezi*, Cluj-Napoca, Editura Dacia, 1984;
 Lovinescu, Eugen, *Critice IX (Poezia nouă)*, București, Editura Ancora, 1923;
 Lovinescu, Eugen, *Istoria literaturii române contemporane*, București, Editura Socec, 1937;
 Marinescu, Eugen (editor), *Din presa literară românească*, București, Editura Albatros, 1986.

Urmând cursul coincidenței contrariilor, se iscă un nou motiv de dispută prin apariția *Florilor de mucigai*, în 1930; scriitorul coboară în lumea tenebrei într-o antiretorică asumată. La împlinirea a patruzeci de ani de la debut, are mai mulți admiratori decât opozanți.

Simțind acut constrângerea *dictaturii* antonesciene, se refugiază în paginile *Informației zilei*, iar activitatea la acest periodic culminează cu apariția pamfletului *Baroane*, prin care denunță caracterul de nesuportat al baronului Manfred von Killinger, delegat al Germaniei pentru propagarea nazismului; autorul recurge la ironie usturătoare, fapt urmat de o nouă perioadă de detenție la București și Târgu Jiu. Eliberarea sa din data de 1 ianuarie 1944 și reîntoarcerea în tihna Mărțișorului coincid cu reafirmarea scriitoricească, Arghezi reluându-și colaborările la publicațiile vremii. Recunoașterea sa artistică va culmina cu decernarea *Marelui Premiu pentru Poezie* (1945) și cu cea a *Premiului Național pentru Literatură* (1946)

În perioada 1947-1955, Tudor Arghezi este interzis de comuniști, iar în 1953, reintră în lumea literară care îl repudiasse pe nedrept, publicând traduceri, versuri pentru copii, poeme în proză pentru ca, în 1955, să fie pe deplin repus în drepturi prin apariția volumului de versuri *1907-Peizaje*. Din anii '60, octogenarul Tudor Arghezi, sărbătorit public și repus pe deplin în drepturi, este etichetat drept clasic în viață, aparținând unei generații receptate drept model. Păstrând aceeași notă de considerație pentru creator, critica literară îi dedică monografii, studii, capitole din istorii literare și consideră aproape unanim, opera sa un moment de referință al literaturii române. Moartea scriitorului, pe 14 iulie 1967, generează reacții comemorative ample; înhumarea la *Mărțișor* este urmată de o săptămână de doliu național.

Între idolatrie și anatema, „*bătălia*” Arghezi a avut un singur câștigător: cititorul. Receptarea sa de-a lungul veacurilor, actualitatea versurilor sale, plenitudinea personalității gazetarului, prozatorului, dramaturgului, traducătorului și, nu în ultimul rând, poetului au trecut bariera perisabilității. Tendințele paradoxale, interbelice sunt sintetizate de un destin. Elogiat și repudiat, premiat de instituții ale statului și disident, apreciat ca gazetar și deținut politic, Tudor Arghezi și-a urmat permanent menirea de a scrie.

IDENTIFICAREA FACTORILOR CE CONTRIBUIE LA ABANDONUL ȘCOLAR (STUDIU DE SPECIALITATE)

Profesor Elisabeta Mușat
Școala Gimnazială Merișani

Odată cu trecerea timpului și apariția unor noi factori ce contribuie la acest fenomen negativ în rândul elevilor, schimbarea viziunii educative – informative și formative, egalitatea de șanse privind educația, suportul psihopedagogic oferit în școli, este necesară o implicare a tuturor factorilor ce contribuie la educația școlară pentru stoparea și eventual eradicarea acestui fenomen.

Abandonul reprezintă conduita de evaziune definitivă ce constă în încetarea frecventării școlii, părăsirea sistemului educativ înaintea obținerii unei calificări sau pregătiri profesionale complete sau înaintea încheierii ciclului de studii început. Din punct de vedere legal se specifică faptul că frecventarea obligatorie a școlii încetează la sfârșitul clasei a X- a. Atunci când statul controlează frecventarea școlii abandonurile înaintea termenului legal al școlarității obligatorii sunt relativ rare, fiind adesea deghizate în absenteism intens.

Abandonul școlar este un fenomen periculos, deoarece el determină efecte negative atât în plan psihologic individual, respectiv o alterare a imaginii de sine a elevului în cauză, care-și va pierde tot mai mult încrederea în propriile posibilități și capacități ajungând să dezvolte o teamă de eșec, cât și pe plan social, pentru că eșecul școlar permanentizat „stigmatizează”, „etichetează” și conduce la o marginalizare socială cu un nivel crescut de comportamente deviante și infracționale.

Educația este percepută ca o funcție vitală a societății, iar școala este principala instituție prin care societatea își perpetuează existența. Astfel școala este un „factor cheie” al dezvoltării. De la școală se așteaptă astăzi totul: să îi ajute pe tineri să cunoască trecutul și să înțeleagă prezentul, să îi ajute să conștientizeze și să își asume responsabilitatea pentru a se implica în orientarea destinului colectivităților către un viitor dorit. Din acest punct de vedere orice problemă cu care se confruntă acest sistem de învățământ trebuie analizată, dezbătută și trebuie căutate soluții pentru o eventuală ameliorare. Pe această linie se înscriu și problemele de risc de abandon școlar și problemele comportamentale.

O educație adevărată, reală se fundamentează în familie iar apoi, ea se continuă în grădiniță și școală. În primul rând, ea se realizează prin puterea exemplului și apoi prin cea a cuvântului. Tot ceea ce se săvârșește sub puterea copilului are efect mai puternic decât frazele moralizatoare.

O bună intervenție a cadrului didactic prin însuși procesul educativ pe care-l desfășoară cu copiii poate constitui un mijloc de prevenire a abandonului școlar prin intervenția acestuia la nivelul factorilor de risc – individuali, familiali, școlari a celor determinați de mediul cu potențial delictogen ș.a.m.d., care-l pot acuza.

Pentru o mai bună intervenție se propune realizarea unui program care să urmărească dezvoltarea competențelor cadrelor didactice de lucru în echipă și de folosire a planificării strategice în vederea identificării factorilor care ar favoriza apariția unor astfel de situații de risc la nivelul școlii, pentru prevenirea și în ultimă instanță pentru rezolvarea unor situații de criză cu efect de abandon școlar.

Factorii de risc cum ar fi cei comportamentali sunt factori care reprezintă ansamblul încălcărilor și abaterilor tinerilor de la normele de conviețuire socială. Delincvența juvenilă se referă la violarea normelor legale de către cei care sunt sub vârsta la care legea tratează oamenii ca adulți.

• Factorii psihologici
În evaluarea diferitelor manifestări delictuale ale tinerilor trebuie ținut cont de factorul, agresivitate sau de cel de „frustare”, de instabilitatea afectivă sau comportamentală.

• Factorii sociali și alți factori care pot provoca abandonul școlar
Ca obiective în cadrul unui program de prevenire a abandonului școlar ar putea fi:

– identificarea elevilor aflați în abandon sau risc de abandon școlar în vederea menținerii acestora în sistemul învățământului guvernamental de zi;

– implicarea sistemului familial în reabilitarea școlară și socială a elevului cu risc de abandon școlar;

– creșterea gradului de implicare a comunității locale în soluționarea situațiilor de abandon sau risc de abandon școlar.

În măsura în care aceste obiective vor fi împlinite, abandonul școlar nu va mai reprezenta un pericol imediat de abandon, fiind urmărite în cadrul unui program de prevenție bine organizat.

Există și cazuri în care părinții încurajează să încalce normele valorilor școlare prin atitudinea lor față de școală. Ca forme principale de manifestare a deviației școlare, putem aminti ca fiind mai grave din punct de vedere social și comportamental: fuga de la școală, absenteismul, abandonul școlar, vandalismul, conduitele violente, toxicomania, cipiutul și suicidul.

CARACTERISTICILE ACTIVITĂȚILOR ARTISTICO-PLASTICE LA COPIII CU C.E.S.

*Profesor învățământ preșcolar, Toma Elena-Claudia
Grădinița Specială Sfânta Elena, Pitești*

Grădinița este perioada intermediară de ucenicie dintre familie și școală și are rol fundamental în educația copiilor; ea poate crea imaginea unei societăți liberale în care copilul, având sentimentul de siguranță, găsește o lume pe măsura lui, o lume în care se poate manifesta liber în compania celor de-o seamă, în care cadrul didactic ia în serios întrebările și acțiunile lui.

Copiii cu cerințe educative speciale au și ei aceleași trebuințe bazale, de

creștere și dezvoltare ca toți copiii: au nevoie de afecțiune, de securitate, de mediul înconjurător stenic și experiențe stimulative, de apreciere și întărire pozitivă, de încredere în sine, de responsabilitate, de independență. Acești copii au în același timp și nevoi speciale individuale. Copiii cu deficiențe sunt la rândul lor diferiți din punct de vedere al abilităților, temperamentului, intereselor, chiar dacă prezintă același tip de deficiență. La vârsta preșcolară, educația estetică constă în dezvoltarea la copii a percepției estetice, a gustului pentru frumos și a capacității de a înțelege frumosul, educarea sentimentelor estetice, formarea unor deprinderi și îndemănări tehnice la desen, pictură, exerciții grafice, stimularea posibilităților creatoare ale copiilor, dezvoltarea aptitudinilor artistice. Activitățile artistico-plastice au o mare utilitate. Un copil deficient fizic nu se poate mișca liber, nu poate dansa, dar se poate bucura de trăirea intensă a muzicii, a poeziei, sau a picturii. Este o compensare care dă sens vieții, un simț al valorii. Terapia prin artă, una din terapiile deosebit de eficiente la copiii cu C.E.S., utilizează mijloace artistice ca tehnici psihoterapeutice

nonverbale. „*Art-terapia*, spune Sora Lungu Nicolae, *prin mijloacele ei, prin sarcinile creatoare și interesante pe care le pune, dă copilului deficient mintal posibilitatea de a dobândi sentimentul propriei realizări, de a-și dezvolta aptitudinile, de a-și spori senzația de sănătate*”.

Pentru copiii cu C.E.S. activitatea de pictură prezintă dificultăți mai accentuate decât la copiii normali, iar desenul spontan, propriu copiilor normali, nu se manifestă la deficienți decât în formele sale rudimentare. Se știe că deficienții mintal prezintă un interes scăzut pentru activitățile care nu intră în stereotipul preocupărilor lor cotidiene sărace și înguste. Dacă ei prezintă un anumit interes pentru o activitate și reușesc să o execute mai mult sau mai puțin concret, se întâmplă adesea să n-o mai poată realiza în continuare la același nivel de eficiență, deoarece o șablonizează prin stereotipizare. Acest fenomen se manifestă frecvent în activitățile de expresie plastic, unde eșecurile imediate și numeroase inhibă rapid eventualul interes și activism inițial. În condițiile în care nu sunt ajutați operativ să-și formeze așa-zise *strategii adecvate* în activitatea plastică, de pildă, în explorarea vizuală a modelului de desenat, în alegerea și utilizarea mijloacelor grafice de lucru, deficienții mintal se fixează rigid asupra modalităților puerile de a acționa și adesea

nu reușesc să se desprindă de aceste modalități nici în clasele mari ale școlii speciale. Eficiența activităților de expresie plastică depinde totodată de modelul în care se realizează proiectarea activităților respective, iar apoi desfășurarea acestora ținând cont de particularitățile psihice și individuale ale copiilor.

Proiectarea activităților de expresie plastică trebuie să răspundă unui complex de cerințe cum ar fi:

- planificarea corelată a obiectivelor operaționale în plan instructiv-cognitiv, educativ-formativ și practic-aplicativ, obiective care dobândesc o accentuată tentă corectiv-terapeutică;
- analiza resurselor de care se dispune în perspectiva realizării obiectivelor planificate, alegerea conținutului adecvat, luarea în considerare a gradului de pregătire a copiilor, stabilirea condițiilor materiale necesare desfășurării eficiente a activităților proiectate;
- elaborarea strategiei didactice, selectarea metodelor și procedeele de lucru adaptate particularităților copiilor cu C.E.S.;
- asigurarea atitudinii diferențiate față de copii, prin îmbinarea formelor colective și individuale de lucru, prin adaptarea conținutului;
- dotarea adecvată, cu material didactic ilustrativ și cu mijloace tehnice necesare, precum și asigurarea condițiilor de igienă;
- asigurarea permanentă a controlului și autocontrolului pe parcursul desfășurării activității și alegerea instrumentelor de evaluare a rezultatelor obținute.

Educația artistico-plastică este o deschidere a conștiinței copiilor spre estetic și artistic și în cadrul ei se dezvoltă și componentele sensibilității: sensibilitate spirituală, acuitatea vizuală și capacitatea de adaptare la nou. Privit din acest unghi de vedere, desenul își aduce o importantă contribuție la dezvoltarea personalității copiilor. Marele psiholog elvețian Piaget, cercetând desenul infantil, afirma că „*acesta se aseamănă cu jocul simbolic și că desenul, ca limbajul grafic al copilului, este mijloc de luare în stăpânire a lumii exterioare la care el trebuie să se adapteze și totodată un mijloc de armonizare a acestei lumi exterioare cu lumea sa proprie, interioară.*”

Expresia grafică și plastică din grădinița specială pornește de la cele mai elementare noțiuni de limbaj plastic, în vederea formării unor priceperi și deprinderi de a utiliza materialele și tehnicile de lucru, care vor deveni un suport material și spiritual în munca copiilor. Desenele deficientului mintal cu grad sever sau accentuat nu respect niciun principiu compozitional, logic. Ritmul, echilibrele, contrastele, armonia, măsura sunt inaccesibile gândirii lui. Compozițiile lor sunt lipsite de originalitate, de expresivitate, de claritate, de forță, de armonie, de mesaj sau de unicitate.

O altă particularitate este automatismul, persistența unor forme sau a unui aspect indiferent de tema plastică ori de subiect. Compoziția unui

deficient mintal mediu are o structură, un centru de interes, o țesătură de relații între forme. Este destul de unitară, răspunde cerințelor temei plastic și subiectului dat și are o oarecare expresivitate.

Un alt element care evidențiază accentuate particularități ale copilului cu C.E.S. este culoarea. Acoperind formele sau neținând uneori seama de ele, culorile sunt așezate doar ca *un joc* pentru plăcerea

efectelor subiectiv- afective trăite de ei. Prin culoare, acesta exprimă, se descoperă și se descarcă psihic. În urma instruirii verbale, copilul deficient psihic poate selecționa din bagajul său de cunoștințe plastice pe acelea care-l pot ajuta să rezolve problema de temă. Copiii cu C.E.S. nu vor fi niciodată creatori de valori artistice, ci doar făuritori de obiecte cu oarecare valoare estetică.

Dacă în timpul activităților de expresie plastică copiii pictează pomul de Crăciun, ascultând colinde, peisaj de primăvară pe muzică de Vivaldi sau alte teme pe muzica potrivită este imposibil să nu încolțească sămânța de frumos în sufletele celor mici.

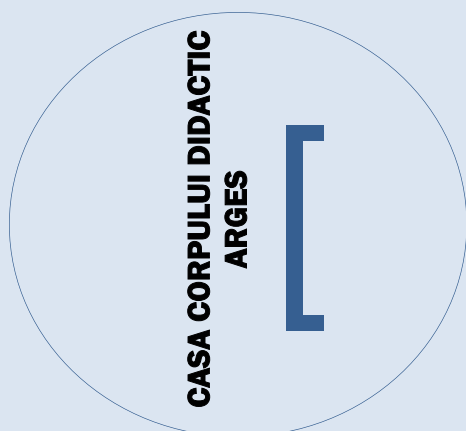
Fiecare dintre noi contribuim cu talentul nostru, cu munca și dăruirea noastră la cultivarea frumosului. Nouă ne revine sarcina să apărăm un tezaur plastic cu specific românesc, să-l facem cunoscut tuturor.

Bibliografie:

Lungu-Sora, Nicolae, *Psihoterapia deficientului mintal*, Revista de psihologie nr.3/1973;

Șchiopu, Ursula, *Cunoașterea copilului preșcolar*, Catedra, București 1992;

****Programa instructiv- educativă pentru grădinițe speciale*, București, 1993.

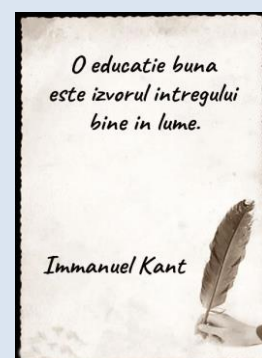

DASCĂLUL, SCULPTOR DE SUFLETE!

Profesor Puiu Irina

G.P.P. O Lume Minunată, Curtea de Argeș

A fi dascăl este o profesie de suflet, este o artă ce dăltuiește viitorul prin truda prezentului, este o călătorie în lumea dorințelor plină de aventurile palpitate ale efervescentei micii și marii copilării ale atâtor generații, expert al actului de predare-învățare-evaluare, agent motivator, lider, consilier, model, profesionist reflexiv, manager. Un dascăl care dovedește măiestrie pedagogică este mai mult decât un reputat profesionist, este artistul desăvârșit în meseria lui. El este cel care are conștiința responsabilității și a misiunii sale, care înseamnă să arzi ca o lumânare pentru a-i lumina pe alții, adică să te dăruiești în totalitate, în mod dezinteresat, să fii oaza de verdeață într-un deșert nesfârșit sau sarea în bucate. Misiunea dascălului din prezent este una nu tocmai ușoară între capacitatea de a fi om și în același timp cel care modelează începutul formării unui om... Un dascăl bun este acea persoană care dovedește, în egală măsură, umanism (în general) și dragoste de copii (în special), spirit de obiectivitate, dreptate, principialitate, cinste, curaj, corectitudine, răbdare, optimism, modestie, fermitate, stăpânire de sine. La acestea se adaugă toate calitățile aptitudinale (empatică, organizatorică, tact pedagogic, măiestrie pedagogică).

Predarea este o chemare specială, deoarece această meserie nu se potrivește oricui. Trebuie să ai un minim de iubire față de a împărtăși ceea ce știi cu ceilalți. Să îți dorești să inițiezi pe cineva, așa cum au făcut și alții cu tine și să oferi elevilor șansa de a te vedea ca pe un model.

Carierea didactică nu este o „manta de vreme rea“, ci se urmează numai dacă are vocație, nu doar atunci când viața ne refuză în alte locuri.

Profesorul are în față suflute, minți, perechi de ochi și urechi, toate îndreptate cu încredere spre el. Un bun profesor modelează mintea celor cu care lucrează. Îi formează, le aranjează gândirea, îi învață cum să gândească, nu ce să gândească. Pentru aceasta profesorul are nevoie nu doar de răbdare, știință și inteligență, ci și de dăruire. Un profesor adevărat nu se gândește numai la stăpânirea disciplinei lui, ci și la felul în care studentul sau elevul folosește în mod independent ceea ce a învățat, profesorul fiind mândru de activitatea sa doar în momentul în care elevul îl întrece în ceea ce privește volumul de cunoștințe.

A fi profesor te învață mai presus de toate să fii OM, pentru cei mici, dar și pentru cei mari. Cu toții știm că geniile se nasc la școala unde predă cel ce se dăruiește pe sine, având ca rezultate minți scilpitoare de elevi ce nu îl vor da uitării, iar cunoștințele acumulate de la acesta le vor fi de folos în viață. Profesor e echivalentul cuvintelor *mamă, prietenă* și, de ce nu, *soră mai mare*. Deși mulți o văd ca pe o meserie statică și că a fi profesor nu înseamnă decât să stai în spatele catedrei și să supraveghezi asupra bune desfășurări a orei, nu e doar atât. A fi profesor înseamnă să fii într-o evoluție continuă, să lărgesci orizontul cunoașterii și să completezi informații pe care le ai și tu la rândul tău, de la alți profesori.

Motivația pentru această meserie e de cele mai multe ori intrinsecă, deoarece simți că vrei să fii pentru alții ceea ce au fost și profesorii tăi pentru tine. De asemenea, apare și satisfacția profesională care parcă îți dă aripi când vezi că reușești ceea ce ți-ai propus. A fi profesor are un efect generator și activator, dar și director, deoarece reușește să îndrepte comportamentul spre ceea ce vrei să fi în continuare.

Dacă la sfârșitul fiecărei zile de școală te privești în oglindă și vezi portretul dascălului mai sus prezentat, poți spune cu mândrie: *Misiune îndeplinită! Continuă!*

Bibliografie:

1. <https://tribunainvatamant.ro/pledoarie-pentru-meseria-de-dascal-ce-inseamna-sa-fii-un-dascal-bun-pentru-elevii-tai/>
2. <https://ro.scribd.com/doc/142347120/Www-referat-ro-ce-Inseamna-Sa-Fi-Dascal>
3. <http://www.scoala.ro/didactica-magna/1323-meseria-de-dascal>

CASA CORPULUI DIDACTIC
ARGES

STRATEGII DE CUNOAȘTERE ȘI MODELARE A PERSONALITĂȚII ELEVILOR

*Prof. inv. primar Ioniță Gherghina Cristina
Școala Gimnazială Petre Badea, Negrași*

O importanță deosebită în pedagogia școlară o are cunoașterea aprofundată a copilului, a condițiilor de viață și de dezvoltare ale acestuia, iar pe de altă parte stăpânirea celor mai adecvate mijloace și procedee instructiv-educative. Învățătorul, potrivit acestor cerințe trebuie să aibă cunoștințe referitoare la apariția și dezvoltarea fenomenelor psihice în raport cu particularitățile de vârstă și individuale ale copiilor, implicațiile psihologice ale însușirii cunoștințelor și deprinderilor la vârsta școlară mică.

Considerând copilul ca pe un adult în devenire, cunoașterea fenomenelor evoluției fizice și psihice va permite intervenția activă în stimularea, formarea și modelarea personalității sale.

Personalitatea cuprinde toate trăsăturile fizice și psihice relativ stabile și durabile ale omului, trăsături care determină în mod constant comportamentul lui. Pentru a cunoaște personalitatea copilului nu vom considera pe același plan toate trăsăturile pe care le posedă omul, ci vom avea în vedere mai cu seamă pe acelea care joacă un rol predominant și care le subordonează pe toate celelelalte.

Principalele componente psihice ale personalității sunt temperamentul, caracterul, aptitudinile și talentul, componența direcțională sau orientarea personalității în raport cu trebuințele, interesele, idealurile sale. Personalitatea este rezultatul unei evoluții lungi, care are loc în primul rând în condițiile interacțiunii cu mediul social. În etapa școlară mică se realizează unele componente fundamentale ale personalității, dar cu toate acestea personalitatea se desăvârșește în jurul vârstei de 20-25 ani.

Îndelungata experiență pedagogică atestă faptul că performanța școlară crește atunci când este puternic motivată și susținută de recompense adecvate.

Începând cu clasa a II-a interesul pentru munca școlară începe să se sprijine pe motive mai îndepărtate, cu semnificație socială. Apare procesul de interiorizare a motivelor.

Școlarul încearcă să învețe bine, văzând că părinții săi, rudele vecinii au situații bune pentru că au o pregătire corespunzătoare.

Încadrarea în colectivul clasei face progrese, elevii din clasele a II-a și a IV-a devin conștienți de prestigiul pe care îl pot avea în acest colectiv prin rezultate cât mai bune la învățatură.

La vârsta școlară mică se observă interesul copiilor pentru învățatură. Între interes și învățatură există o strânsă corelație pozitivă. Astfel, începând cu clasa pregătitoare interesul pentru învățatură pornește de la motive apropiate și de la criteriile exterioare.

Copilul, este mândru că, de acum este școlar și poartă ghiozdan, că nu mai stă la măsuța de la grădiniță, ci în bancă, că poate citi povești interesante, jocurile sunt mai bogate și mai antrenante.

Alături de motive și interese, în componența de orientare a personalității un loc determinant îl ocupă aptitudinile, adică particularitățile psihice individuale, care constituie condiții pentru efectuarea unei activități cu rezultate optime. La fiecare om întâlnim o mulțime de aptitudini generale: spirit de observație, formarea ușoară a legăturilor condiționate, capacitatea de analiză, rezistența la stimulările exterioare, dar și aptitudini speciale pentru unele activități (auzul muzical, simțul ritmic, interpretarea unui desen).

Trăsăturile de caracter exprimă relații cu adâncă semnificație ca atitudine față de oameni, față de societate (colectivismul, sinceritatea, respectul) atitudinea față de muncă (hărnicie, punctualitate, spiritul creator) și atitudinea față de sine însuși (modestia, exigența față de sine, demnitatea personală).

Spre deosebire de trăsăturile temperamentale care se bazează pe calități înnăscute ale sistemului nervos, trăsăturile de caracter sunt dobândite în cursul vieții fiecăruia în interacțiunea acestuia cu mediul social.

În cadrul învățaturii școlare se formează la copil sârguința, perseverența, spiritul de ordine, conștiinciozitatea, respectul față de regulile comportamentale. În condițiile educației primite în colectivul clasei, se constituie și acele trăsături de caracter care exprimă atitudinea față de propria persoană: modestia, exigența față de sine. Munca școlară îi oferă numeroase prilejuri de comparare a rezultatelor activității proprii cu ale celorlalți elevi.

În general, antrenarea copiilor în activități efective corespunzătoare constituie calea care duce la formarea și afirmarea personalității lor.

Bibliografie:

1. Joița, Elena, *Eficiența instruirii*, Editura Didactică și Pedagogică, București, 2003;
2. Radu, I. T., *Învățământul diferențiat. Concepții și strategii*, E.D.P., București, 1978;
3. *Învățământul primar*, nr. 4/2004

VALORIFICAREA LECTURII EXPRESIVE ÎN CADRUL OPȚIONALELOR (STUDIU DE SPECIALITATE)

*Prof. învă. primar Gurgu Maria Laura
Școala Gimnazială Al. I. Cuza, Roman, jud Neamț*

La începutul anului școlar, am aplicat elevilor din clasa a III-a un chestionar prin care am urmărit stabilirea importanței pe care elevii o acordă lecturii. Am constatat că, din păcate, pentru cei mai mulți dintre ei lectura este o pierdere de vreme și nu un mod de a-și umple timpul sau de a-și îmbogăți cunoștințele. Interesul elevilor pentru citit este destul de scăzut, cei care citesc preferă textele în proză, de mici dimensiuni. Sunt puțini copii înscriși la bibliotecă, cei mai mulți citesc doar dacă li se impune la școală.

În urma acestor rezultate, am introdus un opțional în cadrul ariei curriculare *Limba și comunicare*. Activitățile desfășurate au antrenat și au mobilizat elevii, au determinat o învățare eficientă a lecturii expresive, o valorificare a acesteia, ceea ce a dus la formarea și dezvoltarea interesului elevilor pentru citit.

Am constatat că pentru formarea și dezvoltarea interesului pentru lectură al elevilor din clasele primare nu există limite, există doar strategii diverse. Prin introducerea opționalului am reușit să formez elevilor abilități de utilizare independentă a cunoștințelor, a deprinderilor dobândite la orele de *Limba și literatura română*, am reușit să-i motivez pentru autoinstruirea continuă. Adaptarea procesului instructiv-educativ la particularitățile individuale ale elevilor, realizarea unei activități didactice nuanțate s-a impus datorită deosebirilor existente între elevii de aceeași vârstă, supuși unui proces comun de instruire.

Datele colectate pe parcursul cercetării aplicative m-au condus la concluzia privind omogenizarea grupului de elevi, în sensul diminuării/ înlăturării, la copiii mai puțin dotați, a unor obstacole ca teama de greșeală, timiditatea,

neîncrederea în sine. Totodată, utilizarea și valorificarea lecturii expresive, modalitățile folosite au contribuit la instaurarea unui climat favorabil conlucrării fructuoase între copii în rezolvarea sarcinilor didactice. Învățarea prin efort personal, precum și cea în grup a fost însoțită de un tonus pozitiv, de satisfacții care vor contribui la consolidarea interesului pentru lectură și vor asigura temeinicia celor achiziționate.

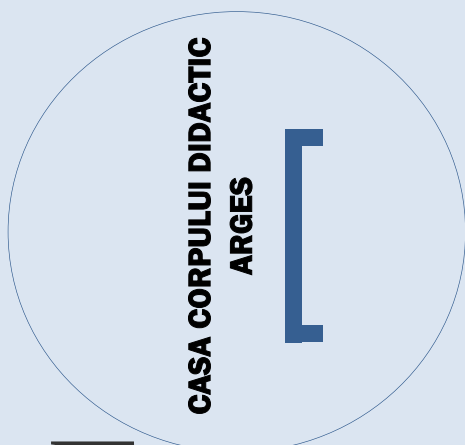
Pentru a asigura o eficiență sporită lecției, am încercat să realizez o corelare cât mai strânsă între conținutul textelor predate și strategiile didactice utilizate, știut fiind faptul că accentul se pune pe predarea- învățarea conținuturilor, pe formarea și informarea intelectuală a elevilor. O atenție deosebită a fost acordată optimizării relației învățator-elev și elev-elevi, utilizându-se o gamă variată de procedee, tehnici menite să contribuie la eliminarea blocajelor de comunicare, la dezvoltarea capacității micilor școlari de a demonstra, analiza, argumenta. Modalitățile de folosire a lecturii expresive au influențat pozitiv volumul și calitatea cunoștințelor, formarea și dezvoltarea deprinderilor și tehnicilor de muncă intelectuală a elevilor din învățământul primar.

Acest experiment a fost un câștig pentru mine, în calitate de cadru didactic, deoarece m-am documentat foarte mult asupra aspectelor teoretice legate de lectura expresivă, de tehnicile de realizare a acesteia. Modelele de predare a cunoștințelor de tipul povestirii, descrierii, lecturii repetate etc. au fost înlocuite cu forme active ale învățării convertite în operații mintale, acțiuni de investigație, învățare prin descoperire etc.

În continuare, voi pune accent pe aplicarea opționalelor de *Limba și literatura română*, pe

desfășurarea lor sub forma unor cercuri de lectură, în cadrul cărora să predomine activitățile de muncă independentă sau semidirijată. Astfel, elevul depășește condiția de *asimilator* de informații, devenind un subiect activ, centru al procesului de formare. Toate activitățile pe care le-am desfășurat pe parcursul acestui demers experimental au contribuit la îmbunătățirea competențelor de lectură ale școlărilor, cât și la stimularea și dezvoltarea interesului pentru lectură, pentru folosirea citirii

expresive. Elevii au fost antrenați și dirijați să-și dezvolte capacitatea de a surprinde, de a descoperi conținuturi și forme ale realității, de a citi și a explora diverse texte literare, în versuri sau în proză. Mi-am propus să-i apropiez pe elevii de lectură, fără să exclud, însă, calculatorul. Îmi doresc să fac din copiii pe care-i coordonez la clasă niște adevărați consumatori de lectură, pentru că sunt conștientă de valoarea și de importanța cărții, de rolul pe care-l ocupă aceasta în relaționarea cu lumea din jur.

INCLUZIUNEA COPIILOR CU CES – OBIECTIVE, SCOPURI ȘI PRINCIPII

*Prof. învă. primar Scărlătescu Nicoleta
Școala Gimnazială Petre Badea, Negrași*

Educația incluzivă este un proces permanent de îmbunătățire a instituțiilor școlare, având ca scop valorificarea pe deplin a resurselor existente, în special a resurselor umane, pentru a sprijini participarea tuturor elevilor din comunitate la procesul educațional.

Condițiile prealabile pentru includerea copiilor cu nevoi educaționale speciale sunt următoarele:

1. Copilăria trebuie considerată una dintre marile valori, nu doar stadiul de pregătire pentru viața adultă, oferă posibilități fără precedent în etapele următoare. În acest caz, copilăria nu trebuie să fie dominată de pregătirea pentru viață, ci trebuie respectată, făcând tot posibilul în realizarea cerințelor fiecărui copil.
2. Toți copiii trebuie să locuiască acasă sau într-un cadru apropiat.
3. Toți copiii pot învăța și au dreptul la educație.
4. Independența personală se formează pe baza încrederii reciproce între copii și adulți.
5. Copilul trebuie să trăiască și să experimenteze în condiții adecvate oferite de societate.

Principiile de bază ale incluziunii copilului cu cerințe educaționale speciale (CES) pentru școlile de masă sunt:

- Principiul egalității de șanse în domeniul educației – ori de câte ori este posibil, copiii cu nevoi educaționale speciale ar trebui educați în cadrul sistemului de învățământ general prin eliminarea oricăror practici discriminatorii;
- Principiul egalității în drepturi – acces reglementat persoanelor cu cerințe educaționale speciale în învățământ și în alte domenii muncă în folosul comunității;

- Principiile intervenției timpurii – este demonstrată eficacitatea intervenției timpurii în reabilitarea/ reeducarea și integrarea copiilor cu nevoi educaționale speciale, din cauza diferențelor, copiii cu oportunități de învățare au șanse mult mai mari de integrare în continuare în viața școlară;
- Principii de acordare a serviciilor de sprijin – luând în considerare copiii cu nevoi educaționale speciale și pe cei care lucrează cu aceștia, inclusiv servicii de consiliere, și implicând existența mai multor categorii de resurse (umane, instituționale, materiale, financiare, servicii guvernamentale);
- Principii de cooperare și parteneriat – vizând experiența anterioară, s-a observat că integrarea și normalizarea pot fi realizate doar printr-o cooperare pe termen lung între partenerii relevanți: studenți, profesori, părinți, ONG-uri, consilieri etc., prin cooperarea dintre copii, profesori și alți experți.

În educația incluzivă, trebuie respectate următoarele principii:

- toleranța și valorificarea diferențelor tuturor copiilor;
- parteneriat în potențiale acțiuni de dezvoltare a copiilor, perfecționare instituțională;
- flexibilitate în activitățile didactice;
- management educațional participativ.

Scopul oricărei societăți este de a-și menține echilibrul, ordinea socială și normativă. Pentru atingerea acestor obiective funcționale, se propune asigurarea că fiecare copil are șanse egale de dezvoltare și integrare socială prin promovarea și creșterea sentimentului de comunitate, încurajând toleranța, nediscriminarea și solidaritatea cu semenii ca valori ale societății actuale și prin promovarea calității procesului educațional și a optimizării sistemului educațional, cu accent pe formarea inițială și continuă a cadrelor didactice și a personalului suport, pregătirea adecvată în educația incluzivă din perspectivă psihoeducațională.

Obiectivele generale derivate din scopul precizat sunt rezumate astfel:

- Dezvoltarea capacității instituționale (toate resurse pure: informații despre sistemul educațional, material, financiar, uman, timp) pentru a satisface nevoile educaționale ale fiecărui copil, într-un mediu bazat pe toleranța la diversitate;
- Crearea accesului egal și real la învățământul secundar general și profesional pentru copiii cu nevoi educaționale speciale;
- Valorificarea potențialului instituțiilor de învățământ general și special și optimizarea rețelelor acestora pentru a promova integrarea școlară și socială a copiilor cu nevoi educaționale speciale;
- Informarea și promovarea drepturilor egale ale copiilor cu nevoi educaționale speciale;
- Pregătire psihopedagogică în domeniul educație incluzive a cadrelor didactice, atât în formarea profesională inițială, cât și în formarea continuă.

Conceptul de educație incluzivă pentru copiii cu nevoi educaționale speciale este o modalitate eficientă de a atinge obiectivele Educației pentru toți, deoarece:

- Reduce distanța dintre copii cu cerințele educaționale speciale și mediu familial;
- Aduce vizibilitate grupurilor comunitare, prin urmare ajută la creșterea gradului de conștientizare și implicare generală a societății;
- Presupune cooperare, colaborare, comunicare și studiu cu toți copiii;

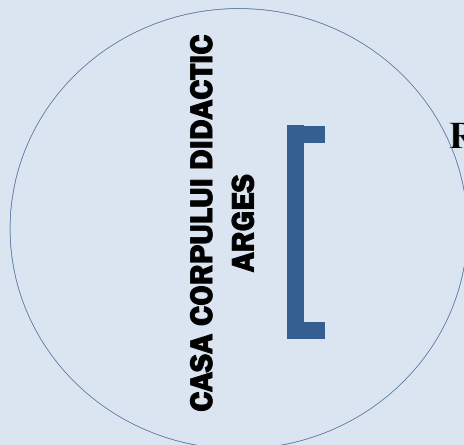
- Motivează copiii să găsească soluții în viața de zi cu zi;
- Evidențiază problemele comunității;
- Dezvoltă comunicarea și parteneriatul între copii, părinți, experți etc;
- Oferă oportunități de a împărtăși experiențe din viața personală.

Incluziunea are o **rațiune educațională**: pentru a putea educa toți copiii împreună, școlile incluzive trebuie să dezvolte metode de predare care să abordeze diferențele individuale și să beneficieze toți copiii.

Există o **rațiune socială** pentru incluziune: prin educarea tuturor copiilor împreună, școlile incluzive pot schimba atitudinile față de discriminare, punând astfel bazele unei societăți echitabile care încurajează oamenii să trăiască împreună în pace.

Există o **rațiune economică** pentru incluziune: este mai puțin costisitor să construiești și să întreții școli care să educe toți copiii împreună decât să creăm un sistem complex de diferite tipuri de școli care se specializează în educația anumitor categorii de copii.

Așadar, educația incluzivă presupune sarcina extinderii școlilor obișnuite, adaptarea acestora pentru a găzdui alte categorii de copii, în special pe cei cu nevoi educaționale speciale.

RANDAMENTUL ȘI REUȘITA ȘCOLARĂ

*Prof. înv. primar Dobre Maria Cristina
Școala Gimnazială Prof. Emil Negoiță, Miroși, Argeș*

Atât părinții, cât și cadrele didactice, începând de la educator, continuând cu învățătorul și mai departe cu profesorul, își doresc ca elevii să se adapteze cât mai repede și mai ușor mediului școlar. Pe lângă acest lucru și performanța școlară face parte din lista gândurilor unui părinte, dar și a unui cadru didactic, la intrarea copilului în mediul școlar.

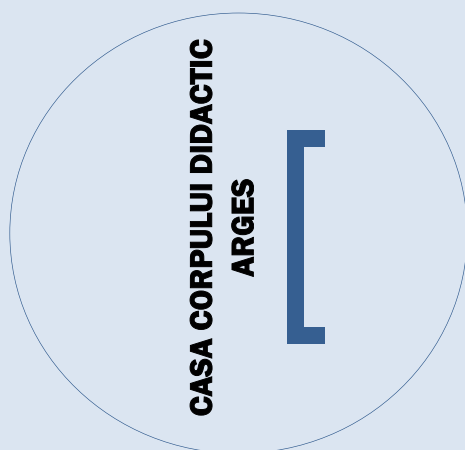
Randamentul școlar reprezintă acele performanțe pe care un elev le obține la o anumită competiție, care evidențiază nivelul de pregătire teoretică ori practică, într-un cuvânt, nivelul de dezvoltare psihică a copilului. Există o strânsă legătură între randament și noțiunea de progres școlar, noțiune care evidențiază evoluția ascendentă a randamentului în momentul în care sunt aplicate noi evaluări. Acest randament școlar este evaluat periodic prin calificative sau note, fiind un act de consemnare a nivelului unei performanțe școlare.

Reușita școlară desemnează și ea adaptarea elevilor la cerințele școlare dar într-un sens mai larg față de randamentul școlar. La baza reușitei școlare stă un element de comparație oferit de conținutul programei școlare, exprimând nivelul de concordanță dintre abilitățile și cunoștințele însușite real de elevi și prevederile programei școlare. Reușitele școlare pot fi mai scăzute sau remarcabile în sensul bun al cuvântului, în funcție de corelația dintre performanța elevului și cerințele programei școlare în vigoare.

Rezultatele școlare pe care le obțin un elev îi pot provoca acestuia anumite reacții, anumite trăiri psihologice, care pot fi interpretate ca succes sau eșec școlar. Succesul evidențiază concordanța dintre capacități, exigențe și realizări, reprezentând o reușită efectivă, apreciată în mod pozitiv de cadrul didactic. La polul opus se află eșecul sau insuccesul școlar care constituie reversul succesului: neconcordanța dintre capacități, exigențe și realizări, lipsind și aprecierea pozitivă a cadrului didactic.

Reușita școlară are însă o condiționare complexă, fiind influențată atât de factori interni cât și de factori externi. Factorii interni, denumiți și psihologici, se referă strict la personalitatea elevului și pot fi împărțiți în două categorii: intelectuali și nonintelectuali. Factorii intelectuali sunt concentrați asupra inteligenței, în special a inteligenței școlare. Inteligența școlară face referire la capacitatea elevilor de adaptare la mediul școlar, la solicitările specifice activităților din acest mediu. Însă această reușită școlară coincide cu capacitatea de a învăța, capacitate care poate fi perturbată de factorii interni, în mod deosebit de procesele motivaționale și emoționale. Cu siguranță, majoritatea cadrelor didactice au întâlnit elevi foarte dotați intelectuali, dar care au rezultate slabe la învățătură și elevi cu un nivel modest de inteligență care au obținut rezultate mai bune la învățătură.

Așadar, este foarte importantă mobilizarea elevului, ambiția și aspirația cu care lucrează, pasiunea, interesul și dorința de autodepășire în reușita școlară. Unele presiuni, tensiuni, temeri și complexe conduc la eșecul școlar al elevului. Încă din învățământul primar se pot identifica elevi care concomitent cu faptul că au performanțe școlare sunt expansivi, comunicativi și cooperanți.

„ZINCA GOLESCU”- EXPERIENȚA DANEZĂ:

STEM ȘI LEGO

Prof. Iuliana Roman
Colegiul Național ”Zinca Golescu” - Pitești

Noile generații de tineri trebuie să beneficieze de o pregătire care să le permită adaptarea la o lume diversă lingvistic și cultural, caracterizată prin schimbări rapide și neașteptate. Formarea cadrelor didactice este un factor determinant în acest sens, iar dacă este îmbogățită cu experiențe didactice de nivel european, va permite realizarea unei dezvoltări profesionale mai ample, cu accent pe experimentarea metodelor și strategiilor didactice noi și pe lărgirea orizontului cultural.

În perioada 23-31 octombrie 2022, Colegiul Național ”Zinca Golescu” din Pitești a continuat activitățile derulate în cadrul proiectului de Acordare Erasmus+, Acțiunea cheie KA 1 (SCH), înregistrat cu numărul de referință KA121, 2021-1-RO01-KA121-SCH-000019456, activități care au constat în participarea la un curs de formare a unui grup de patru cadre didactice titulare ale colegiului cu specialitățile informatică și fizică. Activitatea de formare de 42 de ore, pe durata a 7 zile, a avut loc la Copenhaga, Danemarca, unde grupul a participat la un curs structurat pe tema ”*STEM și LEGO Education SPIKE Essential – Ghid pentru profesori*”. Alegerea cursului a fost determinată de

preocuparea pentru perfecționare a cadrelor didactice implicate în îndrumarea cercului de robotică din unitatea noastră.

Cursul propriu-zis a abordat diferite teme de actualitate privind educația STE(A)M -acronimul în limba engleză pentru Știință, Tehnologie, Inginerie, (Artă) și Matematică -, au fost demonstrate strategii moderne, destinate acestui tip de educație, și au fost prezentate noțiuni teoretice privind STE(A)M. Cele mai interesante însă au fost activitățile practice, cursanții având posibilitatea de a construi și programa roboți din seria LEGO Education SPIKE Essential, dar și alte tipuri de roboți, cum ar fi Photon și Makey-Makey. Bineînțeles, nu puteau lipsi activități de tip ice-breaking și de team-building, care au motivat și binedispus pe participanți.

Metodele învățate au menirea de a stimula comunicarea, cooperarea, creativitatea și spiritul critic al elevilor și de a facilita dezvoltarea competențelor acestora. Activitățile au fost dinamice, s-a lucrat pe grupe, oferind participanților posibilitatea de a testa ei înșiși eficacitatea metodelor propuse de curs. Activitățile prezentate au permis profesorilor să reflecteze asupra modului în care fiecare dintre noi îndrumă învățarea elevilor, care este cel mai potrivită strategie de aplicare la clasă, în funcție de condițiile specifice, cum poate fi adaptată o anumită metodă specialității fiecăruia și vârstei elevilor, încât să fie cât mai eficientă.

Prezentările școlilor și discuțiile purtate la nivelul grupului de profesori, cu experiențe diferite și având diferite specialități (informatică, fizică, chimie, muzică, matematică, limbi străine), în context formal și informal, au constituit adevărate schimburi de experiență profesională, concluzionându-se faptul că strategiile didactice promovate în ultimii ani la nivelul Uniunii Europene sunt orientate spre abordarea integrată, holistică, a diferitelor discipline, prin demersul de realizare de către elevi a unor proiecte. Printre avantajele acestei abordări centrate pe elev amintim: dezvoltarea armonioasă a tinerilor, intelectual, emoțional și fizic, modul în care aceștia tratează o problemă nouă, legăturile pe care le fac între cele învățate la școală și viața reală, creșterea motivației și a încrederii în forțele proprii, colaborarea.

Această experiență de formare a oferit profesorilor participanți și oportunitatea de a afla mai multe despre cultura, geografia și istoria daneză, obiceiurile și tradițiile țării gazdă, descoperind asemănările și diferențele cu țara noastră. Vizitele la muzee (*Muzeul Național al Danemarcei, Muzeul din Copenhaga, Experimentarium* - un muzeu al științei destinat copiilor, extrem de interactiv, *Muzeul Thorvaldsens, Muzeul de artă modernă* din biserica *Nikolaj Kunsthal*), turul orașului, parcurile, observarea vieții cotidiene în Danemarca mi-au produs o puternică impresie pozitivă.

Întâlnirea cu delegații străine de profesori din Spania, Malta, Italia, Slovacia, Croația și Polonia a oferit oportunitatea de comparare a diferitelor culturi și sisteme școlare, precum și posibilitatea de a se crea

legături în vederea unor viitoare colaborări strategice. Evident, cursul, materialele și discuțiile au fost în limba engleză, fiecare având ocazia de a-și exersa competențele lingvistice de comunicare într-o limbă străină de circulație mondială.

Experiența de formare într-o țară europeană este utilă și prețioasă pentru profesorii participanți, dar are și influențe pozitive asupra întregului personal didactic al școlii noastre prin deschiderea către realități diferite de contextul local, oferind oportunități de comparație sociale și culturale, dar și individuale. Personal, îmi doresc să adaptez și să aplic în activitatea curentă, la clasă, cât mai des, ceea ce am învățat în Danemarca și să colaborez cu colegii profesori pentru găsirea celor mai potrivite soluții în vederea realizării unor lecții și proiecte inter- și trans- disciplinare, cu utilizarea metodelor dinamice și interactive învățate la curs.

Proiectul CRED - bucurie, emoție, mândrie!

Workshop-ul *Educație nonformală: actori, practici, perspective*, desfășurat în data de 20 aprilie la Casa Corpului Didactic Argeș, a reunit oamenii creativi și inimoși din Palatul Copiilor Pitești și Cluburile Copiilor din Argeș.

Deschiderea evenimentului a fost realizată de doamna **Ana Badea** - Coordonator local formare CRED, director CCD Argeș, domnul **Dumitru Tudosoiu** – Inspector Școlar General și doamna **Mirela Cristina Negreanu, reprezentant ME** - Coordonator Național Asigurarea Calității în Acreditare și Formare.

Printre invitați au fost prezenți și formatori din cadrul proiectului: **insp. șc. gen. adj. Cătălina Dumitrașcu, insp. șc. Minerva Rizea, prof. dr. Daniela Răduț, prof. drd. Alice Daniela Manolescu.**

Activitatea a fost organizată în șase ateliere: **Palatul Copiilor Pitești - ECOPalatul Copiilor, Palatul Copiilor Fericiți; Clubul Copiilor Curtea de Argeș - Practici de succes în educația extrașcolară; Clubul Copiilor Câmpulung- Elevi pasionați de carturi, Ansamblul coral al clubului; Clubul Copiilor Topoloveni - Educația non-formală în comunitate; Clubul Copiilor Mioveni - Exemple de bune practici din activitatea noastră; Clubul Copiilor Costești - Clubul Copiilor Costești față în față cu comunitatea.**

Atelierele s-au încheiat într-o atmosferă electrizantă pe care ne-au oferit-o colegii noștri muzicieni.

**Bibliotecar CCD Argeș,
prof. doc. Mirela Șufariu**

Revista Catedra - editie online

Redacția revistei CATEDRA

Coordonator revistă:

Prof. Ana BADEA, director CCD Argeș

Membrii colectivului de redacție:

Georgeta TOMA, profesor metodist CCD Argeș

Florin BALTAC, profesor metodist CCD Argeș

Maria Magdalena ANGHEL, profesor metodist CCD Argeș

Floarea BÂRLOGEANU, profesor metodist CCD Argeș

Margareta ONOFREI, profesor metodist CCD Argeș

Valentina Marilena ANDRONE, informatician CCD Argeș

Mirela Mariana ȘUFARIU, bibliotecar CCD Argeș

Cristiana NANIA, administrator financiar CCD Argeș

Cristian CAZAN, administrator de patrimoniu CCD Argeș

Design și machetare:

Inf. Valentina Marilena ANDRONE

*Responsabilitatea asupra conținutului articolelor și a dreptului de publicare
a fotografiilor revine în exclusivitate autorilor!*